

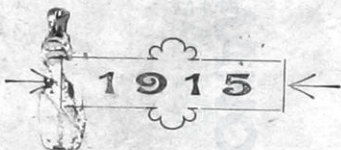
Χ. ΔΕΛΗ

2369

ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ "ΑΝΩ-ΚΑΤΩ"

ΤΟΥ

William

4th Mill

head, here

ΕΤΟΣ Γ'

ΠΟΛΙΣ

K

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀγγέλλω
Ἐμὴν τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ προσ-
φιλεστάτου μας

1914

Ἐπισυμβάντα ἐκ πείνης τῇ 31ῃ Δεκεμ-
βρίου. Ἡ κηδεύα γενήσεται τῇ 12ῃ νυ-
κτιερυνῇ ἀκριβῶς, θέλει δὲ προστεῖ ταύτης
ἡ αὐτοῦ σεβασμότης ὁ γέρον "Ἅγιος Βα-
σίλειος.

Ὁ τεθλιμμένος διάδοχος
1915

Σημείωσις. — Τὰ ἐκ τῆς Γεφύρας ἀναχωροῦντα
ἀτιμόλοια . . . πιάουσι στὸν Βόσπορον, στὸ
Χαιδάρ πασᾶ, στὸ Καδήκιοι καὶ στὰ Νησιά!

Ἐκ τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Τυπογραφείου

Γαλατᾶ, Πεμπτοπόταρον, Γκιουλ-Ζαδὲ χάν, ἀριθ. 37.

— — —
1915

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Κύριοι,

Ἀποθανόντος τοῦ προκατόχου ἡμῶν 1914, ἀναλαμβάνομεν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου νὰ συνεχίσωμεν τὰς ἐργασίας αὐτοῦ εἰς τὰ εἶδη τῆς φτώχειας, μιζέριας καὶ κακοροσικίας, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν

1915 καὶ Κλάψτα

Ἐυελπιστοῦντες ὅτι θέλετε περιβάλῃ καὶ ἡμῖς μετὰ τῆς αὐτῆς τυφλῆς ἐμπιστοσύνης, μεθ' ἧς περιεβάλατε καὶ τὸν σεβαστὸν προκατόχον μας, διατελοῦμεν ὅλους Ὑμέτεροι

1915 καὶ Κλάψτα

Ὁ ἡμέτερος κ. 1915 θέλει ὑπογράφη:

1915 καὶ Κλάψτα

Ὁ ἡμέτερος κ. Κλάψτα θέλει ὑπογράφη:

Κλάψτα καὶ Μούντζωτα

ΕΦΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1915

Δὲν φορτᾶζει κανεὶς, ἔνεκα . . . πένθους.

Ὁραιο τοῦ Ἔτους

Ἄνοιξις . . . τοῦ στόματός μας στὸν ἀέρα.

Θ-ἔρως . . . ἀνίκατε μάχαν.

Φθινόπωρον . . . ἡ τσέπη μας.

Χειμῶν . . . τὰ σατυρικά φύλλα.

Ἐκλείψεις

Ὀλικὴ ἔκλειψις Βελγίου.

Ὀλικὴ ἔκλειψις ἄλατος, ὁρατὴ εἰς τὰ σατυρικά φύλλα καὶ ἡμερολόγια.

Ὀλικὴ ἔκλειψις Πρωτοεκδικίου, ἀόρατος εἰς τὴν Πατριαρχικὴν κουζίνα.

Ὀλικὴ ἔκλειψις πατριαρχικοῦ Ταμείου ὁρατὴ ὑπὸ τῶν Συνοδικῶν.

Ὀλικὴ ἔκλειψις τοῦ σχήματος τοῦ «Χρόνου.»

Πασχάλιον

Πασχάλια . . . τᾶχοιμε χαμένα ἐφέτος.

Κρεωφαγίος ἡμέραι . . . 0,00000.

Ἡ νηστεία ἀρχεταὶ ἀπὸ . . . τοὺς λαϊκοὺς ὑπαλλήλους τῶν Πατριαρχείων καὶ . . . ἀπὸ ὅλους μας.

ΠΡΟΦΩΝΗΣΙΣ ΣΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ

Ἐπὶ τῇ 1ῃ τοῦ Νέου ἔτους.

Φιλόμουσε συνάδελφε! Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει
δέξου συγκαροτήρια καὶ δέχθητι προσέτι
χιμιάδες «καλωσῶφισες» καὶ ἄλλα τόσα «χαῖρες»
οὐ ποῦ τὸ «πάρε» ξέμαθες καὶ δὲν ξεχνῆς τὸ «φῆρες!»
Παῖξ' ἢ κοιλιὰ μας ταμποροῦ, μὰ παίξει καὶ κινάρες
γὰ Σὲ ποῦσαι ὅαν δυὸ χαρὲς καὶ ὅαν τριπλῆς τρομάρες,
γὰ Σὲ ποῦ κι' ὁ βαθύπλοτος μοῦζιξε μπροστά Σου ἀπ'ἀπῆς
γὰ Σέ, ὅπου μᾶς ἔκανες ὅαν κατοχοροναχῆς!

✽
✽✽

Χαῖρε Πενία! Λόθα σου ποῦ τέχνας κατεργάζεσαι,
ποῦ φόρτωσες τοὺς ποιητὰς μὲ λύρας καὶ δοξάζεσαι.
Γιὰ Σένα οἱ γλύπται γλύφουν ὅαν γάτες ξένο πιάντο
κι' οἱ μουσικοὶ κατήντησαν ἀντίο νιέλ πασάτου
καὶ οἱ πιανίστες πούχασαν μυαλά τους καὶ μιλιὰ τους,
ἀφίνουσε τὰ πιάνο τους καὶ πιάνουν τὰ μαλλιὰ τους.
Οἱ δὲ ζωγράφοι— ἄλλοίμονο! —περοῦν «εἰκονικῶς»
κι' ἂν πῆς γιὰ τοὺς δασκάλους μας καὶ τοῦτοι, ὡς εἰκόες,
ἐξῆμισσαν νῆχον ἐννιά καὶ χροεσωτοῦνε δέκα
καὶ μιὰ γωνιὰ ξεροῦ φρωμοῦ τὴν μπαίνουνη γιὰ μπουρέα.

✽
✽✽

Σ' εὐγνωμονοῦμε πῶρχεσαι, φιλιότη' Ἀπενταρία,
νὰ μᾶς διδάξης ὅπως οὐν καὶ τὴν ὀκονομία
καὶ μέσα στὰ κεφάλια μας λίγο μυαλὸ νὰ βάλῃς
κι' ἀπ' τὰ παλῆα φορτσέρια μας μὸδες παλῆες νὰ βγάλῃς—
Νὰ βγοῦν μοζέδες γέροικοι, παλῆα γαμπροῖκια φράκα
βελάδες προστοροικῆς, κλῆκ μὲ τσοχῆνια βρέκα,

γόβες «ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν» μὲ φαγωμένους μῦτες,
νὰ κατανήσουμε σχεδὸν ὅαν ἄγιοι καλυβίτες,
νὰ μοιάσουμε Ἀηγιάννηδες, Ἀδάμ, Ἰερραμῆες
νὰ λείφουν καὶ τ' ἀσπρόρουχα . . . γιὰ τῆς ὀκονομῆς!

✽
✽✽

Κι' ἀκόμα πειὸ εὐχάριστο, εἰλογημένη Φτώχεια,
θὲ γάναὶ καὶ τὰ θηλυκὰ νὰ πιάσης μέσ' τὰ βρόχια,
ἀντίο νὰ φωνάζουνη στὴ μὸδα τέλος πάντων
καὶ νὰ ντυθοῦν παλῆροῦχα προγόνων μεταστάντων,
ποιούντα τὴν ἀνάγκη δὲ εἶδος φιλοτιμῆας,
νὰ βγοῦν μ' ἀντοῖκια παρτησοῦ χάρην ὀκονομῆας,
ποῦ πρώτος ὁ καθρέφτης των νὰ τὰ φωνάζῃ: «γιοῦχα!»
κλαῖνε τὰ ροῦχα γιὰ κορμὶ καὶ τὸ κορμὶ γιὰ ροῦχα!»

✽
✽✽

Καὶ τώρα, Φτώχεια ἀγαπητή, ἐλλίξουμε νὰ μείνης
κονιὰ μας μὲ διάκρισι κι' ἐγκρίτως νὰ τοῦ δίνῃς,
ἀλλέως ἀπορροπίτομεν τὰς πιθανὰς εἰδύνας
ἂν ἔξαφνα στὰ χέρια μας πεθάνῃς . . . ἐκ τῆς πείνας!

— Ὁ Ἐπιθεωρητής.

Τὰ θαύματα τῆς φωτογραφίας.

Ἐο φωτογράφος.— Πῆρα μερικῆς φωτογραφίης ἀπὸ τὴν ἐπαυ-
λῆ σας.

Ἐο γαιοκτῆμων.— Μπορεσατε νὰ φωτογραφῆσετε καὶ τοὺς ἀν-
θρώπους μου ἐργαζομένους;

Ἐο φωτογράφος.— Βεβαίότατα.

Ἐο γαιοκτῆμων.— Μὰ τότε μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἡ φωτο-
γραφικὴ κάνει θαύματα!

‘Αγαπητή μου Μαίρη,

«Με μεγάλη μου λύπη σε αναγγέλλω, ότι το ταξίδι μου θα διαρκέση δυό-τρεις μέρες ακόμη, διότι μ’ έπεσε πολλή δουλειά.»

Σέ φιλώ βασικά ό άφοσιωμένος σου σύζυγος

Μιμήκος.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΜΕ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τρεις άνθρωποι κάθονται στο ίδιο άπαρτιμάν. Και οι τρεις κάτι σπουδαίο προσπαθούν να εφεύρουν.

‘Ο πρώτος εργάζεται μερόνυχτα για να εφεύρη το φάρμακο που θα γιατρέψη σε λίγον καιρό την καλπάζουσα φθίσι.

‘Ο δεύτερος παρασκευάζει νέα και ασφαλή μέθοδο για τη δολοφονία κάποιου εκατομμυριούχου, άπ’ την όποια περιμένει να πλουτίση.

‘Ο τρίτος εφευρίσκει ένα νέο είδος βλήματος φορνικού,

‘Αγαπητέ μου Μιμή,

«Πήρα το γράμμα σου και λυπήθηκα πολύ που θ’ άργήσης. ‘Αλλά τί να γίνη’ αφού είναι για δουλειά, άγρησε όσο θέλεις. ‘Εγώ έδώ όλομόναχη, θα κάμω πέτρα την καρδιά μου και θα σε περιμένω.»

‘Η άφοσιωμένη σου σύζυγος

Μαίρη.

να ρίχνη νεκρό από ασφυξία κάθε πλάσμα ζωντανό σε άκτίνα πεντακοσίων μέτρων από το μέρος, όπου ήθελα πέση.

Και οι τρεις εργάζονται αδιάκοπα, κουράζονται, ιδρώνουν.....

Σε λίγον καιρό επιτυχάνουν και οι τρεις.

‘Αλλ’ έχει κηρυχθή ήδη ό πόλεμος και ή θεωρεία της φθίσεως, ως γνωστόν, είναι «έργον ειρήνης». ‘Επομένως ό εφευρέτης της πρέπει να περιμένη. ‘Εν τώ μεταξύ όμως έχει ζοδείση για την εφεύρεσι και τον τελευταίο του όβολό και έπειδή δεν έχει να φάγη, αυτοκονοει.

‘Ο δεύτερος, μετά την δολοφονία τοῦ ἑκατομμυριούχου, συλλαμβάνεται.

‘Ο τρίτος, ὁ ἔφευρέτης τοῦ νέου φονικοῦ βλήματος, θριαμβεύει.

**

Περνοῦν λίγες μέρες. Σ’ ἓνα φαρδύ δρόμο τρεῖς ἄμαξες συναντῶνται.

‘Η πρώτη εἶναι νεκροφόρος καὶ πάει τὸν αὐτοκτόνο σὸ νεκροταφεῖο.

‘Η δεύτερα εἶναι τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καὶ ὀδηγεῖ τὸν δολοφόνο στὴν λαμητήμω.

‘Η τρίτη σέρνεται ἀπὸ δύο γνήσια ἀραβικὰ ἄλογα. ‘Ο ἄμαξᾶς φορεῖ ταίλιντρο καὶ γάντια κ’ ἕνας χρυσοσυνημένος καβάσης κάθεται πλάγι του.

Μεταφέρει τὸν ἔφευρέτη τοῦ φονικοῦ βλήματος στὸν βασιλεῖα τῆς χώρας.

‘Ο πρῶτος θέλησε νὰ σώσῃ πολλοὺς καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ σκοτωθῇ.

‘Ο δεύτερος σκότωσεν ἓνα καὶ τὸν σκοτώνουν.

‘Ο τρίτος σκοτώνει ΠΟΛΛΟΥΣ καὶ τοῦ ἀπονέμουν παράσημα καὶ τιμὰς.

Μάχ.

Ἄφανής ἦρωας.

— Τὰ φαινόμενα πολλές φορές ἀπατοῦν.

— Ἄληθεια. Θυμᾶσαι τὸν μακαρίτη Θανάση τί μίσητος ἄνθρωπος τοῦ φαινότανε; Καὶ ὁμως ἦτο ἀληθινὸς ἦρωας καὶ εἶχε ὑπομονὴ μεγαλομάρτυρος.

— Πού τὸ ξέρεις;

— Παντρεθῆκα τῇ χήρᾳ του!

ΦΟΒΕΡΟΝ ΛΑΘΟΣ

‘Ο κύριος Πετράκης, ὑπὴρκος ὀθωμανὸς καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, δὲν ἦτο μόνον ὁ καλλίτερος κτηνίατρος τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ ὁ καλλίτερος οἰκογενειάρχης. Εἶχε πέντε—μὲ τὸ συμπάθειο—θυγατέρας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν πολὺ καλὰ ὑπανδρευμένοι. Ὑπελείπετο μόνον διὰ γάμον ἢ δεσποινὶς Εὐλαλία, ἡ μικροτέρα κόρη του.

‘Ο κύριος Πετράκης εἶχε μίαν ἀρχὴν τὴν ὁποίαν οὐδέποτε παρέβαινε. Ὅταν δ.λ.δ. κανεὶς νέος ἐζήτηε μίαν ἀπὸ τῶν θυγατέρας του εἰς γάμον, ἀμέσως ὁ κύριος Πετράκης ἔτρεχεν εἰς τὸν ἱατρὸν διὰ νὰ πιστοποιήσῃ ἐγγράφως τὴν κατῶστασιν τῆς υἱείας τῆς κόρης του, ἡ ὁποία κατὰ γενικὸν κανόνα ἦτο ἐξαισία. ‘Η πιστοποίησις αὕτη ἐστέλλετο ἀμέσως εἰς τὸν πατέρα τοῦ νέου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πάλιν ὁ κ. Πετράκης ἐζήτηε ἀνάλογον πιστοποίησιν διὰ τὴν υἱείαν τοῦ υἱοῦ του.

Μίαν ἐσπέραν ἡ δεσποινὶς Εὐλαλία εἶχε κατορθώσῃ νὰ σαγηνεύσῃ τὸν Νίκον Νικολάου, νέον πολὺ κατῶς πρέπει, ὁποῖος εἶχε φέρῃ εἰς τὸν κτηνίατρον πατέρα τῆς ἓνα παγαλὸν φθισικὸν διὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Μετ’ ὀλίγον διάστημα, ὅταν ὁ Νίκος Νικολάου ἤλθε διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς υἱείας τοῦ παπαγάλου του, ἐζήτησε καὶ ἀπὸ τὸν κύριον Πετράκην τὴν ἀπεριόριστον εὐδαιμονίαν νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρα καὶ τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν γλυκυτάτην θυγατέρα του, τὴν Εὐλαλίαν.

‘Ο κύριος Πετράκης ὁμως, μὲ ὄλην τὴν μεγάλην εὐτυχίαν διὰ τὸ εὐχάριστον γεγονός, προσέτρεξε ἀμέσως εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ ἔλαβε τὴν ἐξῆς πιστοποίησιν διὰ τὴν υἱείαν τῆς κόρης του :

‘Υγεία ἐξαισία, κοῦσις ἰσχυρά, οὐδεμία ἀνωμαλία».

Κατόπιν ἔτρεξε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐζήτησε φάκελ-

λον διὰ τὸ κλείσῃ τὴν πολυτίμον πιστοποιήσιν, τὴν ὁποίαν θ' ἀπέστειλεν ἀμέσως εἰς τὸν πατέρα του συνοδευομένην καὶ μὲ ὀλίγας καταλλήλους λέξεις :

Κύριε,

«Εἶμαι εὐτυχής, διότι δύναμαι νὰ προσφέρω εἰς τὸν υἱόν σας τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου, τῆς ὁποίας ἐσωκλειστῶς ἔχετε τὴν πιστοποίησιν τοῦ Ιατροῦ. Ἀποστείλατέ μοι, παρακαλῶ, τοῦ αὐτοῦ εἶδους πιστοποίησιν διὰ τὸν μέλλοντα γαμβρόν μου, διότι ὑπάρχει οἰκογενειακὴ συνήθεια νὰ μὴ προβαίνω εἰς γάμον ἐὰν δὲν ἀνταλλαγῶσιν αἱ δέουσαι Ιατρικαὶ πιστοποιήσεις ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων.

Δέξασθε κ.λ.π.

Πετράκης Καλόκαρδος

Ὁ κ. Σπυράκης Νικολάου, μόλις ἀνέγνωσε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν, ἠθέλησε ν' ἀναγνώσῃ καὶ τὴν ἐσωκλειστον Ιατρικὴν πιστοποίησιν. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς του ὅταν ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς :

«Λίαν ἀσθενής, ἀπαιτεῖ φροντίδας καὶ περιποίησην, ἀποφεύγετε τὰ ρεύματα. Ἐλαφρὰ ἀσθένεια τοῦ δέρματος, ποσότης μεγίστη φθειρῶν, αἰτ' εὐκόλως δύναται ν' ἀπολλῆ ἀπὸ τὸ κακὸν τοῦτο ἂν καθ' ἑκάστην μεταχειρίζεσθε κτένιον ἐλαφρόν, ὅπως μὴ ἐξερεθίζεται ἡ ἐπιδερμὶς, δις δὲ τῆς ἑβδομάδος ἀνάγκη νὰ πισπινιζέται μὲ θεῖον... Ὡς παρατηρεῖται δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ πῦρ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν θὰ καταβῆ καὶ μεγίστους κόπους πρὸς τοῦτο...

Ὁ κτηνίατρος κατὰ λάθος εἶχε κλείσῃ μέσα εἰς τὸν φάκελλον τὴν ἔγγραφον διάγνωσιν φθειρώσεως σκύλλος.

Τὸ συνοικέσιον ὡς ἐκ τούτου ζηματώθη καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐλαία περιμένει ἀκόμη σύζυγον.

Μπαρτέλ.

Παίζοντας Φουτιμπόλ.

Ἐνα ἐπιτυχημένο γ - κόλ.

Στὸ Ἐθνικὸν Κέντρον.

Κέντρον καὶ Φανάρι σ' ὀνομάσαν λίθος.

Λέξεις ποῦ δὲν ἔχουν νόημα καὶ βάθος.

Γιὰ τὸ ἀκίνας οὐτ' ἄς ἔντρον στέλλεις,

οὔτε ὡς Φανέρι νὰ φωτίσης θέλεις.

ΑΙΝΗΚΟΙΑΖΑΙΤΕ

‘Η κυρά ‘Ορδινάντσα—έτσι τὴν ἤξευραν εἰς ὄλον τὸν μαχαλᾶν—εἶχε σκεφθῆ μιὰ φορὰ νὰ νοικιάσῃ τὴν μιὰ κάμφορ τοῦ σπιτιοῦ της. Τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἀπόφασιν ἀνεκοίωσε μιάν ἐσπέραν εἰς τὸν γέρο της.

— Γιώργη, τοῦ εἶπε, εἶνε κρῖμα δύο ψυχὰς νὰ πιάνουμε δλάκιερη σάλα. Σὰν γέροι ποῦ εἴμαστε μποροῦμε νὰ βολευτοῦμε καὶ στὴν κουζίνα κοντά. ‘Η σάλα εἶνε τὸ χειμῶνα πολὺ κρύα. Γιὰ νὰ μὴν πουνηιάσουμε λοιπὸν ἐκεῖ ἄς τὴν νοικιάσουμε σὲ κανένα καὶ ἔτσι οἰκονομοῦμε καὶ μερικὰ χρήματα.

‘Ο κύρ Γιώργης εὖρε θαυμασίαν τὴν ἰδέαν τῆς γυναικὸς του.

‘Η ἀπόφασις ἐλήφθη καὶ τὴν ἐπομένην, γραμμένο ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κῶνας Μαργαρώς ποῦ εἶχε ἰκάνη τὴν διδασκάλισσα στὰ νειάτα της, ἐτοιχοκλήθη με ἐπισημότητα τὸ ἐνοικιαστήριον :

«*Δινάφθα αἰνηκοιάζειτε δωμάτων.*»

* *

Μόλις ἐπῆρε θέσιν ἐπάνω στὴν πόρτα τὸ ἐπίσημον τοῦτο κείμενον, ἢ κυρά ‘Ορδινάντσα ἐκρήφθηκε πίσω ἀπὸ τὸ μισανοιγμένον παράθυρο τῆς σάλας με τὴν πρόθεσιν νὰ παροκολούθησῃ τὰ συμβησόμενα.

‘Υστερ’ ἀπὸ λίγην ὥραν δύο παιδιὰ τοῦ σχολείου ἐπέρασαν καὶ ἐσταμάτησαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρταν· ἤψωσαν τὴν μύτην πρὸς τὴν θύραν, ἐσυλλάβισαν πρὸς στιγμὴν τὴν ἐνοικιαστήριον φράσιν καὶ κατόπιν ἐλύθησαν στὰ γέλοια.

— Μπα, κακὸ χρόνον νᾶχουμε τὰ βρωμῶπαιδα ! ἐσκέφθη ἡ γραῖα. Δὲν ἀρίουν ἓνα νοικοκίση νὰ κἀνῃ τὴ δουλειά του. Τί περὶδρομος τᾶπειασε τὰ γροσοῦζικα καὶ κἀθονται καὶ χαχογελοῦνε !...

— ‘Εν τῷ μεταξύ τὰ δύο παιδιὰ ἐδακτυλοδεικτοῦσαν ἀκόμη τὸ ἐνοικιαστήριον καὶ ἐξηκολούθουν νὰ γελοῦν με τὴν καρδιά των.

— Ρὲ Νίκο, τὸ ζὲ τὸ ἔχει ἄλφα γιώτα.

— ‘Αμ’ ἐκεῖνο τὸ «δωμάτων» τί σοῦ λέει.

— Φαίνεται πῶς αὐτὴ ποῦ τᾶγραφε δὲν θὰ πῆρε τὸ δῖπλωμά της ἀκόμη ἀπ’ τὸ Πανεπιστήμιον.

Καὶ τὰ γέλοια τῶν παιδιῶν ἐξηκολούθουν ἀκόμη. ‘Αλλ’ ἡ κυρά ‘Ορδινάντσα εἶδε αἰτι χειρότερον.

Κάποιος περαστικὸς λιμοκοντόρος, προσελκυσθεὶς ἀπὸ τὰ γέλοια, ἐσταμάτησε, ἐστερέωσε τὰ γυαλιὰ εἰς τὴν μύτην, ἐστράφη πρὸς τὸ ἐνοικιαστήριον, ἐδιάβασε συλλαβιστὰ τὴν φράσιν καὶ κατόπιν ἐκύτταξε τὰ παιδιὰ ἀγριοπά :

Τί γελᾶτε, βρῆ ;

‘Ο ἓνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ἀπήτησεν αὐθαδῶς :

— Καὶ δὲν βλέπεις τοῦ λόγου σου πόσα ὀρθογραφικὰ λάθη ἔχει τὸ ἐνοικιαστήρι ;

— ‘Εγὼ δὲν βλέπω κανένα λάθος.

— Φαίνεται πῶς ξέρεις καὶ σὺ πολλὰ γράμματα γιὰ νὰ μιλᾶς ἔτσι !

— Βρῆ ἐμένα τὰ λὲς αὐτὰ ;

Καὶ ὁ λιμοκοντόρος ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ μικροῦ, ὁ ὀποῖος, κατορθώσας νὰ κρυφθῆ ὀπίσω ἀπὸ ἓνα δένδρον, ἔκανε διάφορα τσαλίμα εἰς βαθμὸν νὰ μὴν πιάνεται.

— Διδάσκαλος θὰ εἶνε ! ἐσκέφθη πίσω ἀπ’ τὸ παράθυρο ἡ κυρά ‘Ορδινάντσα. Μὰ ἔλα ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιάσῃ τὸ μετρημπάντικο ! Χάλασε πιά ὁ κόσμος ! Τὰ παιδιὰ γενήκανε παρὰκόνα...

‘Αλλ’ ἡ κυρά ‘Ορδινάντσα ἐπέρωτο νὰ μὴ μείνῃ μάρτυς μόνον αὐτῆς τῆς σκηνῆς.

Δύο κύριοι εἶχον σταματήσῃ. ‘Εκύτταξαν καὶ αὐτοὶ τὸ ἐνοικιαστήριον. ‘Εκίνησαν τὸ κεφάλι ἀπελπιστικῶς καὶ κα-

τόπιν ἤρχισαν μίαν σοβρὰν κουβένταν μὲ πολλές ἑλλη-
κυῖρες, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ κυρὰ Ὁρδινάντσα δὲν ἠνόησε
τίποτε.

— Μὰ τί διάβολο ἔχουν αὐτοί ; ἐσκέπτετο. Τί βλέπουν
στὸ σπῆτί μου καὶ γελοῦν ; Δὲ σὰξ κανεῖς τὸ ποδάρι του νὰ
μπῆ καὶ μέσα !

Ἄλλ' οἱ δύο κύριοι δὲν εἶχαν φύγη. Κοντὰ εἰς αὐτοὺς
ἐσταμάτησε καὶ τρίτος κατόπιν καὶ τέταρτος. Προσεέθη
ἓνας σιλεπτοῆς, ἓνας στραγαλᾶς καὶ τρεῖς μάγκες. Σὲ λίγο
ὁ ὄμιλος ἐμεγάλωσε· ὄλοι ἔβλεπαν τὸ ἐνοικιαστήριον καὶ
ὄλοι γελοῦσαν. Οἱ μισοὶ ἐδιάβαζαν τὴν φράσιν καὶ οἱ ἄλλοι
διότι ἔβλεπαν τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέρα-
σε κάποιος μὲ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν. Αὐτὸς ἦταν
σοβαρώτερος ἀπ' ὄλους. Μόλις ἐδιάβασε τὸ ἐνοικιαστήριον
ἔγινεν ἔξω φρενῶν καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ μεγαλοφῶνας.
Νά ! τέτοια γράμματα μαθαίνουν τὰ παιδιά μας στὸ σκο-
λειό... Οἱ πολὺάνθρωποι ! Πετοῖμε τὸν παρὰ μας στὸ δρό-
μο. Χαράμι νὰ τοὺς γίνῃ....

Καὶ ὕψωσε τὴν φωτογραφίαν πρὸς τὸν τοῖχον διὰ νὰ
φωτογραφίσῃ τὸ κείμενον.

— Ἄλλ' ἡ κυρία Ὁρδινάντσα δὲν ἐκρατήθη. Ὁρμησε
ὡς μανὰς εἰς τὸν δρόμον, ἐλησίσασε τὸν τοῖχον καὶ ἐξέ-
σχισε τὸ ἐνοικιαστήριον.

— Μωρὲ δὲν πᾶτε Χριστιανοὶ στὸ καλό ! Καὶ σὺ βρὲ
κεραντολά, τί μοῦ κοῦρνισες βῆτή μηχανή ; Γιὰ νὰ μὲ
πομπέησῃ, βρὲ ἀσκημομούρη ; Δὲν πᾶς στὸ διάβολο !

Ἡ κυρὰ Ὁρδινάντσα ὤρμησεν ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἐνῶ ἡ
λεπτή φωνὴ ἐνὸς μάγκα ἔφρανε συριγκτὴ μέχρι τῶν αὐ-
τιῶν τῆς :

— Καλὲ κυρά ! Τὸ δίπλωμα τοῦ πανεπιστημίου τί τῶ-
χανες ; Κεφτέδες ;

— Καὶ ἡ κυρὰ Ὁρδινάντσα ἀπήντησεν ἀξιοπρεπῶς :

— Οὐστ ! ! ! !

Ἡ ΕΥΡΩΠΗ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

«Στὰ ὄπλα !»

(Γυρίστε τὴν σελίδα)

Η ΕΥΡΩΠΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

«'Ελεήσετε την άόμματην κόσμον άκούω και κόσμον
δέν βλέπω.»

— 17 —

ΑΤΥΧΙΑ

‘Ο άνεψιός.—‘Ο καϊμένος δ θεϊός μου θά πέθανε βέ-
βαια ύστερ’ από την κρίσι που του ήλθε χθές.

‘Ο άπηρέτης.—‘Α μπά ! δ γιατρός τουδωσε ένα μου-
κάλι «γιάνος» και σήμερα είναι πολύ καλλίτερα.

Η ΚΑΙΤΗ

Τὴ ἔξοχο κορίττο' ἡ Καίτη!
Πιάνο, τραγοῦδι, γαλλικά,
περίπαιτο σιὸν Ἴσιο Δρόμο,
λοζὲς ματιές... καὶ τὰ λουπά.

* *

Στῆς «laiteries» πάντα μὲ φίλους
στὰ θέατρα, στὰ σινεμά...
Κόρη χρυσή! Κρουφὸ καμάρι
γιὰ τὸν μπαμπὰ καὶ τὴ μαμά!

* *

Ἔρωτα μ' ὄλους καὶ μὲ κανένα!
Κᾶτι μάτς-μοῦτς στὰ πεταχτά,
Κᾶτι—καὶ ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέγω!—
Ὅλα, ἐννοεῖται, γιὰ χωρατά.

* *

Περίεργ' ὁμως ποῦ μῆνες τώρα
Τ' ἄφησεν ὄλα, ὄλα γραμμή,
Καὶ δώστου ἔχει μέρα καὶ νύχτα
Πάρε καὶ δώσε μὲ μιὰ... μαμμή!

ὁ Τσιρότος.

Παραμῦθι.

«Μιά φορά κ' ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ μοδιστρούλα ποῦ δὲν εἶχε ἀγαπητικό!...».

Ἡθικὰ παραγγέλματα πρὸς χήραν.

«Ἐάν τις σέ φιλήσῃ εἰς τὴν μίαν παρεῖαν, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην».

† Κωσταρίδης.

ΠΛΗΓΗ

Ἡ κυρία.—Λέγε μου ποιὸς ἀπ' τοὺς δύο; Ὁ γιὸς ἢ ὁ πατέρας;

Ἡ δουλτίτσα.—Δὲν ξέρω κυρία! δὲν εἶχε φῶς στὴν κάμαρα.

ΠΩΣ ΠΙΣΤΕΥΑ ΣΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε σουαρέ μὲ σουπέ φρουά στὸ σπίτι του ὁ φίλος μου ὁ Τσανέτος, ὁ ἐμποροράφτης, ἕνας ἀγαθὸς καὶ ἐξημερωμένος Ρεδαϊτινός.

Ἐπιδεκτικὸς φαίνεται... στεφανώματος, κατ' ἄλλους γιὰτὶ βροντοῦσε ἡ τσέπη του, κατ' ἄλλους γιὰτὶ εἶχε μέτωπο εὐρύ, εἶχε στεφανωθῆ γιὰ δευτέρα φορά, ἂν καὶ στὰ τριάντα ἐννιά πάτησε δὲν πάτησε, καθὼς ἔλεγε ἡ ἀδελφή του ἡ γεροντοκόρη, ἡ Παγώνα.

Ἡ πρώτη του γυναίκα, πέντε χρόνια μετὰ τὸν γάμο τους, ἔφυγε γιὰ ταξεῖδι ἀναψυχῆς καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ

ξαναγρίση. Οί κακές γλώσσες είπαν πολλά. 'Ο Τζανέτος όμως, ή καλοκάγαθη αυτή ψυχή, έλεγε πάντα: «Αυτή δέν έφταιγε, εγώ είμαι ή αιτία. Δέν τής έφερόμουν όπως έπρεπε». Γι' αυτό τή δεύτερη του τή γυναίκα, τή Λάλα, μιά μικρούλα από μεγάλη οικογένεια, κυριολεκτικώς τή λάτρευε. Κ' εκείνη καθώς φαίνονταν τουλάχιστον, του απέδιδε τά ίσα. 'Απ' τό στόμα λοιπόν του Τζανέτου τίποτ' άλλο δέν άκουες παρά τρυφερά λόγια για τή γυναίκα του, μέσα στά όποία κυριαρχούσε πάντα ή στερεότυπη φράσι: «'Η Λάλα μου μ' έχει σαν παιδί τής».

'Εκείνο τό βράδυ λοιπόν θά γιόρταζε τήν επέτειο του δεύτερου γάμου του. Προσκεκλημένοι ήσαν πολλοί: μέσα στους πολλούς αυτούς ήμουν κ' εγώ με τόν φίλο μου τόν Μιχάλη, τόν δημοσιογράφο. 'Η έσπερις άρχισε. Άλλοι χόρευαν, άλλοι τραταρίζονταν και άλλοι πολιτικολογούσαν. Μιά παρέα μόνο, μέσα στην όποία ήταν ό οικοδεσπότης ό Τζανέτος, ό φίλος μου ό δημοσιογράφος κ' εγώ, συζητούσε περί πνευματισμού σέ μιά κώχη του σολονιού. 'Υστερ' από πολύωρη συζήτησι άπεφασίσθη νά πειραματισθοϋμε και έπειδή χρειάζονταν κάμαρα μοναχική, ό Τζανέτος μās ώδήγησε στό γραφείο του.

'Εγώ με τόν φίλο μου τόν Μιχάλη μπήκαμε πρώτοι. 'Ηταν σκοτεινά: προχωρήσαμε λίγο, όταν άκούσαμε βιαστικά βήματα κ' ένα τριξίμο πόρτας. Στο άναμα του ήλεκτρικού είδα έναν άνδρα και μιά γυναίκα νά φεύγουν γρήγορα-γρήγορα από μιά πλαϊνή πόρτα. Τή γυναίκα τή γνώρισα: ήταν ή οικοδόσποινα!

— Είδες; είπα κρυφά στό φίλο μου.

— Ναι, μου άπήντησε γελώντας, παράδοξα πράγματα ποϋ συμβαίνουν καμιά φορά....

'Η κάμαρα ποϋ μπήκαμε ήταν γραφείο και βιβλιοθήκη. Στο βάθος φαίνονταν μιά πόρτα χαμηλή, στό ύψος μόλις

ΠΟΛΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— 'Επί τέλους τό ρωμάντζο του έρωτός των τελείωσεν όμορφα;

— 'Ομορφώτερα δέν μπορούσε νά γίνη τελείωση... χωρίς νά παντρευθοϋν!

ένός ανθρώπου, ποϋ έβγαине στην ταράτσα του σπιτιού. 'Επάνω από τήν πόρτα αυτήν είδα ν' αστράφτουν δυό δόχουςα κέρατα έλαφιού. 'Ησαν τό δώρο ποϋ είχα κάμη στόν Τζανέτο τήν ήμέρα του γάμου του.

Καθήσαμε λοιπόν όλοι γύρω σ' ένα στρογγυλό τραπέζι. 'Ημασταν όλο-όλο πέντε. 'Εγώ κ' ό φίλος μου ό Μιχάλης δέν πιστεύαμε στόν πνευματισμό με κανένα τρόπο. 'Ενας άλλος κύριος πάλι δέν είχε σχηματισμένη καμιά γνώμη. 'Ο Τζανέτος όμως κ' ένας νέος ποϋ θά μās χρησίμευε για μεδίμ πιστεύαν και άνέλαβαν νά πείσουν κ' εμάς.

Τὸ medium ἔβραλ' ἔμπρός του ἓνα ἄσπρο χαρτί, πῆρε ἓνα μολύβι στὸ χέρι καὶ σὲ λίγο . . . ἀποκοιμήθηκε. Μετὰ πέντε λεπτά τὸ χέρι του ἄρχισε νὰ τρέμει σπασμωδικά· ἦταν ἔτοιμος. Τότε ὁ φίλος μου ὁ δημοσιογράφος ποῦ εἶχε κάποια ιδέα περὶ πνευματισμοῦ ἄρχισε τὴ συνεννόησι μὲ τὸ πνεῦμα:

— Ἥλιθες καλὸν πνεῦμα, ποιὸς εἶσαι σὲ παρακαλῶ;

Τὸ χέρι τοῦ medium ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ ἔγραψε: «Πάνος Τσίπουρας». Ὁ Πάνος ὁ Τσίπουρας ἦταν ἓνας παλιὸς μας φίλος, διαβόλου κάλτσα, ποῦ εἶχε πεθάνη πρὶν δυὸ χρόνια.

— Μωρέ, καλὸν πνεῦμα! ἔκαμε γελῶντας ὁ Μιχάλης, μόλις διάβασε τὸ ὄνομα.

— Μὴ γελᾶτε σᾶς παρακαλῶ, ἐπρόλαβεν ἀμέσως ὁ Τζανέτος· θὰ δυσαρεστήσετε τὸ πνεῦμα.... Ἐμπρός, ἄς ἐρωτήσωμε κάτι.

Ὁ φίλος μου ἐξηκολούθησε:

— Πές μας, καλὸν πνεῦμα, ποιὸς θὰ νικήσῃ στὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο;

— Καθὼς πάνε . . . ὄλοι κι' ἀπὸ λίγο, ἀπήντησε τὸ πνεῦμα.

— Πῶς σᾶς φαίνεται καλὸν πνεῦμα ἐκεῖ ἐπάνω ὁ ὕψωμός τῆς ζάχαρης; Τί λέγουν τὰ πνεύματα τῶν πεθαμένων μπακάληδων;

— Παραπονοῦνται ποῦ χάνουνε, λέει, μιὰ μεγάλη εὐκαιρία!

Ἔστερ' ἀπὸ πολλὰς ἐπικαιρὰς ἐρωτήσεις, ἓνας-δυὸ θέλησαν νὰ ρωτήσουν γιὰ τὰ ἡμῶν των, ὁπότε σ' αὐτὸ ἐπάνω ἦρε εὐκαιρία ὁ Τζανέτος νὰ παινεῖ τὴ γυναῖκα του:

— Καλὸν πνεῦμα, πές μου σὲ παρακαλῶ ἡ γυναῖκα μου ἡ Δώρα πῶς μ' ἔχει;

Τὸ χέρι τοῦ medium ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἀπότομα ἐπάνω στὸ χαρτί.

— Ἀπάντησέ μου σὲ παρακαλῶ, καλὸν πνεῦμα, ἴσχυλαβεν ὁ Τζανέτος.

Τὸ medium ἔγινε κατακόκκινο, ἐνῶ τὸ χέρι του ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾷ τὸ χαρτί μὲ λύσσα.

— Γιατί δὲν ἀπαντᾷ, καλὸν πνεῦμα; Πές μου σὲ παρακαλῶ....

Ἐξαφνα τὸ πνεῦμα ἄρχισε νὰ γράφῃ:

— Αὐτὸς ποῦ ρώτησε, ἄς σταθῇ στὴν πόρτα τῆς ταράτσας, ὕστερα διήτε τον καὶ θὰ καταλάβετε...

— Παραίξενο! ψιθύρισεν ὁ Τζανέτος καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ πάρῃ ἀπάντησι, πήγε καὶ στάθηκε, καθὼς τοῦ εἶπε τὸ πνεῦμα, στὴν πόρτα τῆς ταράτσας.

Ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου μόλις τὸν εἶδμε σ' ἐκείνη τὴ θέσι μᾶς πῆραν τὰ γέλια. Τὸ κεφάλι του ἀκουμποῦσε ἀκριβῶς ἐκεῖ ποῦ ἄρχιζαν τὰ ἐλαφίσια κέρατα!...

— Διάβολος καὶ στὴ ζωὴ του, διάβολος καὶ στὸ θάνατό του αὐτὸς ὁ Τσίπουρας, ἄρχισε νὰ μοῦ λέγῃ σ' αὐτὴ ὁ φίλος μου ὁ δημοσιογράφος, ἐνῶ ἐγὼ σημεῖωνα στὸ σημεῖωματῆρό μου τὴ μέρα ποῦ πίστευα καὶ . . . παραπίστεψα στὸν πνευματισμό.

ὁ Τσιρότος.

Ἡθικὰ παραγγέλματα.

«Μπορεῖς νὰ κλέψῃς, νὰ βουτήσῃς; βούτα! καὶ μὴ σὲ μέλλῃ, δὲ μιλεῖ κανεὶς.

Δὲ θὰ σοῦ ποῖνε: «Τὰ κλεψῆς, βρέ, τούτα!»
 μὴν' θὰ σοῦ ποῖνε: «Τί ἐπιφανής!»

ὁ Χρυσός.

ΜΗΝ ΚΟΚΚΙΝΙΖΕΤΕ

Τὴν εἶχε διπλῶς, τοῦ εἶχε ἀρέσῃ
 κ' Ἐκεῖνη πῆγε καὶ τὸν βρῆκε,
 ῥόμπα μοδάτη εἶχε φορέσει
 καὶ μέσ' τὴν κάμαρά του μπῆκε.

Παίρνουν μιὰ θέσι ὠρισμένη . . .
 Κεῖνη χαμογελᾷ μαζὺ του.
 Κράκ ! τέλειωσε. Καὶ κείνη βγαίνει
 μὲ βία ἴπὸ τὸ μαγαζὶ του.

Ἐκεῖνος κῶπιασε καὶ μὲ τοῦ
 νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη,
 σὺ τὸ σκοτεινὸ τὸ θάλαμό του
 τὴν παίρνει κι' ὄρες ἀπομένει...

Ἄλλος καιρὸς περνᾷ... Τελειώνει
 κάθε καὶ μὲ τοῦ καὶ σεκέτι.
 Τὸ σχῆμα τῆς τὸ μεγαλώνει,
 καὶ τέλος πάντων τὴν ἐκθέτει.

Κοκκίνισε μ' αὐτὰ ποῦ γράφω,
 ἢ δεσποινίς Συμπονιρία !
 Κι' ὅμως μιλῶ γιὰ... φωτογράφο
 ποῦ ἔβγαλε φωτογραφία !

Ὁ Ἐπιθεωρητής.

— Σιγά, Γιώργο μου, νὰ μὴ σὲ νοιώσουν τ' ἀφεντικά,
 γιατί μὲ τὴ γρίνα τους γιὰ σένα πετοὶ καὶ κόκκαλο μὲ κά-
 ταντήσανε.

ΠΡΟΣΒΟΔΗ!...

- Ἐσύ, Στραγγιγμένε ;
- Ἐγώ, φίλτατε καὶ σὲ προσφέρω μιὰ μύτρα δέχεσαι ;
- Ἀκοῦς, ἂν δέχομαι...

Μπήκαμε στὴν πρώτη μυρραρία ποῦ συναντήσαμε καὶ
 καθήσαμε ἐμπρὸς σ' ἓνα τραπεζάκι.

— Κύτταξέ με καλά στά μίτια καί πές μου ειλκιρινῶς τί διακρίνεις στή φυσιογνωμία μου; εἶπεν ὁ φίλος μου Στραγγιγμένος.

Τὸν κύτταξα καλά στά μάτια, μέ κάποια ἀπορία μάλιστα, καί ἤμουν ἔτοιμος νά τὸν πῶ ὅτι τίποτε τὸ ἔτακτο δὲν διακρίνω, ὅταν μέ πρόλαβεν ἐκεῖνος:

— Πῶς, δὲ διακρίνεις τὸ θυμὸ, δὲ διαβάξεις στῆς γραμμῆς τοῦ προσώπου μου τὴν ἀγανάκτησι, δὲ βλέπεις τῆς φλόγης ποῦ πετοῦν ἀπὸ τὰ μάτια μου;...

— Βέβαια, πῶς ὄχι! Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σ' ἔλεγα κ' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου.

— Ἄ, φίλε μου, ἐξηκολούθησε κατόπιν σ' ἓνα τόνο δραματικό, ἐγὼ ὁ τζέντλεμαν Στραγγιγμένος, ὁ μὴ μοῦ ἀπυτο νέος, ἔγινα ἀντικείμενον μιᾶς χυδαίας προσβολῆς ἐνὸς μπουρζουᾶ ποῦ δὲ θὰ ξεχάσω ποτέ μου. Φαντάσου ὅτι σήμερα τὸ πρωί, ἐκεῖ ποῦ περπατοῦσα στὸν ἴσιον Δρόμον, ἔξαφνα παρετήρησα ὅτι δὲν εἶχα δεκάρα στὴν τσέπη μου.

— Ἔεεε!... ἔκαμα μέ μιὰ φωνὴ συρτή.

— Δηλαδή τί θέλεις νά πῆς μ' αὐτό; μέ διέκοψε πειραγμένος.

Τὸν καθυσήχασα:

— Θέλω νά πῶ ὅτι στὸν καθένα μας μπορεῖ νά συμβῆ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Βέβαια, εἶναι πολλὸ φυσικό· συνεπλήρωσεν ἐκεῖνος εὐχαριστημένος καὶ ἐξηκολούθησε:

— Τί θὰ ἔκαμνες, σὲ παρακαλῶ, ἂν ἔξαφνα εὐρίσκησο ἐσὺ σὲ μιὰ παρομοία περίπτωσι; Θὰ ζητοῦσες βέβαια ἓνα δυὸ εικοσόφραγκα δανεικὰ ἀπὸ τὸν πρῶτον φίλον ποῦ θὰ συναντοῦσες; ἀπὸ μένα π.δ.χ. δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἔτσι εἶναι, ἐπιθύρησα μ' ἓνα μενίδιωμα ἀμφιβόλου σημασίας.

— Καί βεβαίως δὲν θὰ σὲ ἀρνούμουν μιὰ τέτοια μικρὴ χάρι.

— Τί λόγος!...

— Αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμα κ' ἐγὼ. Ἐξηκολούθησα τὸ δρόμον μου, ὅταν ἔξαφνα παρετήρησα ὅτι περνοῦσα ἐμπρὸς αὐτὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Γροῦπου, τοῦ πλουρίου τραπεζίτου. Ξεῦρεις ὅτι μέ τὸν Γροῦπον γνωρίζομασε αρκετά. Ἐσκέφθηκα λοιπὸν ὅτι μποροῦσα μιὰ στιγμή νά τὸν ἐνοχλήσω καί νά τοῦ ζητήσω προχείρως πεντέξη εικοσόφραγκα δανεικὰ. Τὸ ἔκαμα, φίλε μου, καί!...

— Σὲ τὰ ἠρνήθη.

— Ἀκόμη χειρότερα· μέ ἀπήντησεν ὁ χυδαῖος ὅτι οὔτεμισὸ εικοσόφραγκα μποροῦσε νά μέ δανείσῃ καί ὅτι ὄλον κ' ὄλον εἶχε διαθέσιμο ἓνα φράγκον, τὸ ὅποιον καί μέ προσέφερε.

— Τί προσβολή!

— Ἄ! μὰ θὰ μέ τὸ πληρώσῃ αὐτὸ πολὺ ἀκριβὰ μιὰ μέρα. Καί ὁ Στραγγιγμένος, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔσφιξε τὸ γόβθον τοῦ ἀπειλητικά, κατακόκκινος ἀπὸ ἀγανάκτησι, σὲ βαθμὸν ποῦ τὸν ἔβασα τὸ χέρι γιὰ νά τὸν καθησυχάσω.

— Καί τώρα τί σκέπτεσαι νά κάμῃς! τὸν ἐρώτησα δειλῶ-δειλά, μαντεύοντας ὅτι κάποια μονομαχία ἢ τίποτε χειρότερον θὰ ἐσυλλογιζετο.

— Τί σκέπτομαι τώρα νά κάμω!..! ἀπήντησεν ἐκεῖνος σ' ἓνα τόνο μαλακό. Θὰ πάγω νὸ φάγω σ' ἓνα φτηνὸν ρεστοράν. Τί διάβολον θέλεις πάλι ἐσὺ νά κάμω μ' ἓνα φράγκον!...

δ Μηχανορράφος.

Ειλκιρινεῖα.

— Πόσα τὸ μαῦρον κρασί, κάπηλα;

— Τέσσερα.

— Μὰ προχθὲς ἀκόμη τὸ ἴδιον τρεῖς.

— Ναί, μὰ ἐν τῷ μεταξῷ ἀκρίβηεν ἡ ποτιγιά!

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

— Έκτος τούτου είναι καιρός τώρα πού παρήτασ τὸ ἐμπόριο τῶν μεταξωτῶν καὶ οἰχθῆκα στὸ ἐμπόριο τῶν ἐπίπλων.

— Ὡ διάβολοι καὶ κάνεις καλὲς δουλειὲς μὲ τὰ ἐπιπλα;
— Γιὰ τὴν ὥρα . . . πούλησα τὰ δικά μου!

— — — — —
ΤΣΙΜΠΗΜΑΤΙΕΣ
— — — — —

Καμμένος.

Ἐκείνη. — Νικολάκη μου, ὁ Μάιος δὲν εἶν ὁ μῆνας, πού ὄταν παντρευθῆ κανεῖς, φέρνει γουρσουζιά;

Ἐκείνος. — Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐμεις παντρευθήκαμε τὸν Ἰούνιο!

Νεμρώδ.

- Ψέμματα μὲ λές· δὲν πήγες στὸ κυνήγι.
- Καλά, βρὲ γυναῖκα, κι' ὁ λαγὸς πού φέρνω;...
- Ἀκριβῶς γι' αὐτό· ἂν πήγαίνες, δὲ θάφερες τίποτε.

Γνωστικός.

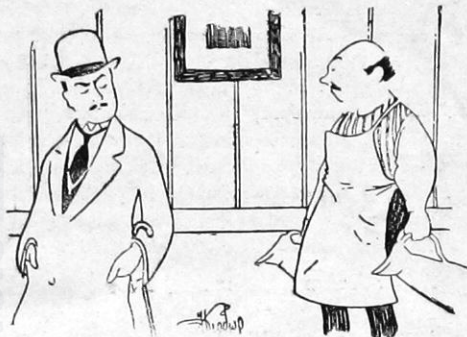
Ἐκείνη (ἐνῶ γράφει). — Πές μου, καϊμένη, μὰ λέξι συνώνυμη μὲ τὴ λέξι «τρέλλα».

Ἐκείνος (σοβαρά). — «Γάμος»!

Ἡθικὰ παραγγέλματα.

- «Ὁ, τι πράττει ἡ δεξιά σου, μὴ γνώτω . . . ἡ γυναῖκα σου».
- «Ὁ σὺ μισεῖς . . . κάμε το στὸν ἄλλον νὰ σκυλιάσῃ!»

ΓΕΝΝΑΙΑ ΨΥΧΗ

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ μὲ χρεωστεῖτε πέντε μη-
νιάτικα.

— Καλά, Γιάννη, καλὰ· σὲ συγχωρῶ!

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

(Στὸ σπίτι τοῦ Βασίλη Τζήμπλα. Ἡ γυναῖκα του, ἡ Ἐλε-
νάρα, τοῦχει στημένο καναῶ.)

Ἐλενάρα (στὸν ἄνδρα της). — Τὸ τέλος τοῦ χρόνου νὰ μὴ σ' εὕρη, Παναγιά μου! Τὸ τί μὲ κάβης, ὁ Θεὸς νὰ στὸ πληρώσῃ! Τιποτένιε!

Βασίλης. — Σκάσε, ἀσκημομοῦρα! Δὲ σὲ θέλω μωρή, δὲ μὴ κάνεις. Ξελογιασμένος εἶμαι. Νάι, ναί! ἔχει ἄλλο;

Ἐλ. — Γλύκες! ὅλα τᾶχει ἡ Ζαφειρίτσα . . . Μωρ' δὲν κοιτάζεις νὰ μετζισολιάσης τὰ παπούτσια σου πού βγῆκαν ἔξω τὰ δάχτυλα, παρὰ θὲς μαντινοῦτα; Φωτιά νὰ σὲ κάψη, σκυλάρμπεη!

Β. — Ναί μωρή, λωλή καὶ παλαβὴ εἶναι γιὰ μένα. Ἐχει

σεβντᾶ, μωρῆ! Μοῦ πατῆ καὶ φιλιᾶ . . . νά, ἐδῶ στὴν ἑλιά. (Πειροχτικά): Καὶ μόλις τῆ ζυγώσο, μπαϊντᾶ! (Κοιτάζει στὸν καθρέφτη καὶ στρίβει τὸ μουστάκι του).

Ἐλ. (χτυπώντας τὰ πιάνα της).—Νά, μωρέ, καθρέφτη, νὰ διῆς καλλίτερα . . .

Β.—Μωρὴ ραπάνα, πῆρ' ὁ διάολος τὰ ρέστα σου! Πολὺ ἀέρα πῆρες τώρα τελευταία ναμικίρια, στραβόγατα! ποὺ ἔπρεπε νὰ στέκεσαι λαμπάδα ἀναμμένη μπροστά μου, ὄχι ποὺ πᾶς νὰ μὲ φῆς ἀηθασιλιάτικα ποῦχο καὶ τ' ὄνομα. Γιατί; γιὰ ψύλλου πῆδημα!

Ἐλ. (φρενιασμένη).—Μωρέ, τί ψύλλου πῆδημα; Τί νὰ πιάσω καὶ τί ν' ἀφήσω; Ἀπὸ καλοπέραση, ποὺ δρῆσαμε τὰ φασούλια καὶ πιάσαμε τὰ κουκιά;

Β.—Καὶ θές, μωρῆ, καλλίτερο φαγί; καὶ δὲν ἀκοῦς ποὺ τὸ λέει κι' ὁ γιατρός; Ἀπ' αὐτὰ γένηκες σωστὴ γουροῦνα, καὶ μιλᾷς ἀκόμα;

Ἐλ.—Τὴν κακὴ σου!... Ἡ τίς Ἀποκρηές ποὺ μὲ πέρασε μὲ ποδαρούα ἀρνίσια;

Β.—Ἐ! τὴ βρωμία! Μωρῆ, ξέχασες τὰ πασιὰ; Ποιὸς τρώει τώρα πασιὸ ποὺ τὸ λαγαρᾶνε κι' οἱ σημαντικές; Δώδεκα ἢ ὀκτᾶ, ἀκοῦς; Δώδεκα καὶ μὲ τ' ἀλάτι μέσα.

Ἐλ.—Μωρ' ἄμε, ἀχαίρετε! Ἀκοῦς! νὰ περάσω Ἀποκρηές μὲ τσιτάκια! τουρτοῦριασα ἀπὸ τὸ κρύο....

Β.—Δὲς τὴν ἀκούδα! ἐγὼ νὰ θέλω νὰ τὴ βλέπω ἀλλὰ ἐγγλαί, οὐλο μὲ τὰ ψιλᾶ, καὶ νὰ τὸ εὐχαριστῶ!

Ἐλ. (τυφλώνοντας).—Ὅρσε, γαμπρέ, κουφέτα, παῦ θὰ μὲ πάης καὶ σὸ ψυλῶ! Ποῦ μ' ἔχεις ὄλη μέρα μέσα κλεισμένη νὰ φυλάγω τὸ ρημάδι.

Β.—Αἱ π' ἀνάθεμά τ' ἔγινε, ὄλο λόγια τοῦ καυᾶ μοῦ λέει! Μωρῆ, ξέχασες ποῦ σὲ πῆγα σὸ Μπαλονκλιῆ; αἱ; Γιατὴ πὲς πόσα ξόδιασα μὲ τὰ γκεβεζελήγια; Πὲς ντέ; Ἐνα μετζήτι! Τ' εἶμαι; ἀβουκάτος, γιὰ κανένας παραγκέρης ἀπ' αὐτοὺ ποὺ ὀρχῶνε τὰ κανόνια, νὰ σὲ σεργιανῶ οὐλλή μέρα; Κι' ἀπὲ εἶδες καμιά σᾶν ποὺ πρέπει νὰ πηγαίνῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ; Οὐλές

τοῦ σωροῦ. Μᾶ ἐγὼ, μὲ ξέρεις, θέλω σέρια πράματα. Κατὰ πὼς βλέπω, αὔριο θὰ μοῦ γυρνεῖς Πρίγκηπο καὶ Θεραπιά.

Ἐλ.—Βαζγέστησα πιά μὲ σένα. Τωνὲ ματιῶ μου θὰ πᾶς, τωνὲ ματιῶ μου. Θὰ συμμαζέψω τὰ ρουχᾶ μου καὶ θὰ φύγω κι' ὄχι διάβολο θέλεις κάνε.

Β.—Ἐλενάρα, ρεζιλίκια μὲ γυρνεῖς, μέρα ποῦναι.

Ἐλ.—Ὅχι δὲν κάθομαι, θὰ φύγω.

Β.—Βρὲ μὴ φωνάζεις καὶ μὲ ρεζιλνεῖς στὴ γειτονιά!

Ἐλ.—Θὰ φύγω σοῦ λέγω, δὲν νταγιαντιέσαι. Μαῦρο θὰ βᾶψω τὸ πουκάμισό μου μὲ τὴν καίλα ποὺ τράβηξα στὰ χέρια σου, ἀφορεσμένε, ἀχαίρετε!

(Χτυπᾶ ἡ πόρτα).

Β.—Νάτος τώρα! (κοιτάζοντας στὴν πόρτα). Σῶπα μωρῆ! σῶπα κι' εἶναι ἡ κυρία Ζαχαροῦλα! τοῦ ἔμφορα ἡ μάνα....

Ἐλ. (γυρίζοντας τίς πλάτες).—Ὅποιος διάολος θέλει ἄς εἶναι! Κάτσε καὶ δέχτησέ τ' ἔγινε σὺ. Τέτοια μούτρα τέτοια θένε.

Β. (ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα).—Ἐγὼ ἀνεβαίνω ἀπάνω κι' ὄχι θέλεις κάνε. Κακὸ χρονο νάχης....

(Ἡ πόρτα ξαναχτυπᾶ. Ἡ Ἐλενάρα διορθώνει γρήγορα γρήγορα τὰ μαλλιά, σκουπίζει τὸ πρόσωπό της, ψευτοσιάζεται καὶ τρέχει ν' ἀνοίξῃ).

Ζαχαροῦλα (μπαλτώντας).—Καλημέρα! Καὶ τοῦ χρόνου, νὰ τονὲ χαιρέσαι τὸ Βασίλη σου.

Ἐλ. (πρόσχαρη).—Εὐχαριστῶ, Ζαχαροῦλά μου, εὐχαριστῶ. Περάστε, καθίστε.

Ζαχ.—Καλὲ τί γενόσαστε; Ἐγὼ κατευθείας ἀπὸ τὴν ἐκκλησιᾶ ἦρθα νὰ σᾶς δῶ καὶ νὰ σᾶς χαιρετήσω. Ὁ Βασίλης τί γίνεται; μήπως εἶναι ἀνήμπορος;

Ἐλ.—Χριστὸς καὶ Παναγιά! Δόξα σ' ὁ Θεός, καλὰ εἶναι! κάνε ἀπάνω τὴν ντουαλέτα του κι' ὄπου νάναί θὰ κατέβῃ....

Γερλήσιος.

ΤΙ ΣΚΑΡΩΝΕΙ Ο ΠΑΡΑΣ

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

‘Η πολύφεργος.

‘Ο πολύφεργος.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ

(Ο «Περίδρομος», συνεχίζον και ἐφέτος τὸ πολύμοχθον ἐκπαιδευτικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ 1ου ἔτους τῆς ἐκδόσεώς του ἀνέλαβε, δημοσιεύει σειρὰν ἐκπαιδευτικῶν ἐγχειριδίων, ἐγκυκλίων, πρὸς χρῆσιν ἀμφοτέρων τῶν φύλων).

— Ἡ Μύτη. —

Ἡ μύτη, κατὰ μὲν τὸν ἀρχαῖον Στράβωνα, εἶνε ἀκρωτήριον χωρίζον εἰς δύο τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον, κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους λιμὴν ἐμπορικώτατος, εἰσάγων . . . δάκτυλα καὶ ταμβάκον καὶ ξῆάγων . . . ὕλικὸν διὰ τὰ μανδύλια, πρὸ πάντων κατὰ τὸν χειμῶνα.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν Περσίαν, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μύτης κανεὶς ξένος δάκτυλος δὲν ἀναμιγνύεται, παρὰ μόνον ὁ τοῦ ἰδιοκτήτου της, διὰ τὸν ὁποῖον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μύτη ἐπέχει τόπον κοιμβολογίου.

Εἰς τοὺς κοινούς ἀνθρώπους ἡ μύτη ἐδόθη διὰ τὰ μυρρίζουν, εἰς μερικοὺς προνομιούχους συζύγους διὰ τὰ . . . μὴ μυρρίζονται τίποτε, εἰς τοὺς ψάλλτας . . . διὰ τὰ ψάλλουσι καὶ εἰς τὸν ἅγιον Νικαίας διὰ τὰ τὴν χώνη παντοῦ.

Τὸν χειμῶνα ἡ μύτη εἶναι σεμνὴ σὰν γεροντοκόρη καὶ κοκκινίζει ἀπὸ ντροπῆς εἰς τὸ πρῶτον φιλίημα . . . τοῦ βορῶ.

Μύτη ἔχον τὰ πουλιά, τὰ μολύβια καὶ τὰ παπούτσια δὲν ἔχει ὁ Παντζείρης, διότι τοῦ τὴν ἔσπασαν πρὸ πολλοῦ καὶ οἱ κατοικοῦντες παρὰ τὰ οὐρητήρια τοῦ Χαμάλπαση.

— Τὸ στόμα. —

Τὸ στόμα εἶναι μέγας εἰσαγωγικὸς καὶ ἐξαγωγικὸς λιμὴν, κείμενος εἰς τοὺς πρόποδας τῆς μύτης. Δὲν παύει νὰ εἰσάγῃ

— Μὰ τὸ κρέας ποῦ σ' ἔδωσαν εἶναι γιὰ πέταμα;

— Κ' ἐγὼ τὸ παρατήρησα, κύριε· μάλιστα εἶπα τοῦ χάσατέ πῶς ἂν ἦταν γιὰ τὸν ἑαυτό μου, δὲ θὰ τὸ ἔπαιρνα.

κάθε εἶδους τρόφιμα, παρ' ὅλας τὰς ἐνοστάσεις καὶ ἀπαγορεύσεις τῆς τσέπης μας, πρὸ πάντων μὲ τὴ φρεϊνὴ ἀκρίβεια.

Εἶναι τὸ θεαματικώτερον μέρος τοῦ προσώπου, διὰ τοῦτο καὶ ὅσοι ἀγαπιοῦνται κυττάζονται «μέσα στὸ στόμα» καὶ περνοῦν ἀληθμονήτους στιγμὰς «στόμα μὲ στόμα» ἕως τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος, ὅτε ἀνοίγει τὸ στόμα . . . τῆς πεθερᾶς καὶ τότε καταλαμβάνει κανεὶς τί θὰ πῆ στόμα!

Τὸ στόμα ἀναλόγως εἶναι κάλυξ ῥόδου (ὅταν ἔχον τὸν λόγον οἱ ποιηταί), κοράλλι, δαχτυλίδι, φοῦρνος, χάνι, κοῦφα, πηγάδι, ἢ δαχτύς (ἐπὶ ὑβριζομένων δημοσιογράφων).

Μὲ τὴ φρεϊνὴ ἐργία, τὸ στόμα ἔμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ καὶ «καπνίτζα» γιὰ τὶς μύγες.

Εἰς τοὺς ἱσποτικοὺς χρόνους, ἐν περιπτώσει ἐρωτικοῦ καινῶν, τὸ στόμα εὐρίσκειτο πάντοτε σχεδὸν ἀνακατωμένο, ἀφοῦ τὸ ζήτημα ἔλυτο ἐν στόματι μαχαίρας. Τῶρι τὰ τέτοια ζητήματα λύονται μ' ἓνα φιλὶ τῆς ἐρωμένης, διότι γενικῶς ἡ ἐξαγωγή τῶν φιλιῶν ἀπὸ κάθε στόμα γίνεται εὐκολώτατα καὶ χωρὶς καμιά διατύπωση.

Τὸ στόμα εἶναι τὸ προχειρότερό γραφεῖον εἰδήσεων καὶ πληροφοριῶν. Δὲν παύει νὰ βγάξῃ λόγια καὶ σάλια, σὲ τρόπο ποῦ συχνά πρέπει νὰ στέκεσαι ἔμπρὸς στοῦ συνομιλήτη σου μὲ ἄμφρα καὶ ἀδιάβροχο.

Τὰ χεῖλη εἶναι κατακόκκινα ἀπὸ τὰ πολλὰ ψέματα ποῦ περνοῦν μεταξὺ τῶν.

Τὸ στόμα συγκοινωνεῖ δι' ἄσφραγμα μὲ τὸ αὐτὶ τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ κοινώτατα λέγεται καὶ πιστεύεται τὸ «ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί».

Ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως τὸ ἀντρίκειο στόμα ἐπλάσθη γιὰ νὰ χύσῃ μπροστά στ' ἀφροπλάσματα θηλυκά, τὸ δὲ γυναικίειο γιὰ νὰ μιλήῃ περὶ μόδας.

Μόνο γιὰ τὸ στόμα τῶν ψαλιτάδων δὲν βρῆκε κανεὶς ὡς τώρα γιὰτὶ πλάσθηκε, ἀφοῦ ὄλοι τοὺς ψέλουν μὲ τὴ . . . μύτη.

Περὶ τὸν ὄλως διόλου εἶναι τὸ στόμα εἰς τοὺς ἐρωτευμένους, ἀφοῦ μιλοῦν μὲ . . . τὰ μάτια, τρώνει μὲ . . . τὸ βλέμμα καὶ χορταίνουν . . . μὲ τὸν ἄερα.

Ἄν καὶ δὲν εἶναι ἐργαλεῖο, τὸ στόμα κόβει, ράβει, ροχαρίζει, λιμαίρει καὶ ξουρίζει ὡς ποῦ νὰ πῆς «φθάνει!»

— Αἱ χεῖρες* —

Ἐδόθησαν εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ πιάνῃ καὶ . . . «γιὰ

* Σημειώσεις. — Ὑπάρχει ἐν χεῖρσι καὶ ὁ τύπος χῆρας μὲ ἦτα. Κατὰ τὸν διακεκρυμένον σχολιαστὴν Κωσταρίδην ὁ τύπος οὗτος τυγχάνει δοκιμώτερος, μολοντὶ τετριμμένος. Ἀπαντᾷται εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικὸς γράφους ἐτῆς χῆρα σου τὴν ἀγαμένη μου καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους «χῆρα ν' ἄλλασῃς τ' ὄνομα, χῆρα νὰ μὴ σὲ λένε...».

Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίθης παράγεται καὶ τὸ ἐπίθετον ὑπο-χῆριος.

Η Μ Ο Δ Α

1865.

1915.

νὰ πιάνεται στὰ χέρια». Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν μᾶς διδάσκει ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσωμεν τὴν σοφίαν τοῦ Παντοδυνάμου, ὁ Ὅποιος, ἐνῶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον μίαν μύτην καὶ ἓνα στόμα, ἐν τούτοις τὸν ἐπροίκισε μὲ δύο χεῖρας, διὰ νὰ κρατῆ καλῶς μὲ τὴν μίαν, ὅσα . . . σουφρώνει μὲ τὴν ἄλλην.

Αἱ χεῖρες καταλήγουσιν εἰς πέντε δακτύλους, οἱ ὅποιοι, ὅταν εἶναι δικοὶ μας, χρησιμεύουσιν διὰ νὰ βγάξωμε τὰ μάτια μας καὶ ὅταν εἶναι ξένοι δάκτυλοι διὰ νὰ χώνωνται εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Περούσις. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχεν ἓνας μόνον ἄνθρωπος μὲ μακρὰ χέρια καὶ ἔλεγτο Ἄραξέροξ ὁ μακρόχειρ* σήμερον ὑπάρχουσιν πολλοὶ καὶ λέγονται ἐπίτροποι καὶ ὁμογενεῖς. Εἰς αὐτοὺς ἐφαρμόζεται καὶ τὸ εὐαγγελικόν ρητὸν «μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου χεῖρα, τί πράττει ἡ δεξιὰ».

ΑΓΑΛΙΑ - ΑΓΑΛΙΑ

Είναι καλό τὸ γρήγορο, μὰ πὺ καλὸ τὸ ἀγάλι...

Ἀγάλια-ἀγάλια κι' ὁ ξερωτὰς βγάξει φοιτῶ μεγάλη
καὶ μαγειρεύει τὴν τροφὴ τῆς ἄχαρης ζωῆς μας,
καλὰ ποῦ φτήνυνε κι' αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς μας!

Οὔτε θυσία κι' ἔξοδο γιὰ τοῦτον πιά, οὔτ' αἷμα,
οὔτε μπάμ-μπούμ αὐτόχειρος «δι' ἔν τῆς μόνον βλέμμα»,
οὔτε μαράζι καὶ χτικιὸ κι' ἵπποτισμὸς καὶ πάλη.

Ἔρωσ πουλιέται χονδρικῶς, τώρα, καὶ στὸν μπακάλη!

Ἔρωσ! Στοῦ σκόλου τὴν οὐρά. Τὸν πιάνεις σὰν τὴ μύγα
μονάχα λίγ' ὑπομονή κι' ἀγάλια ἐσὺ κινήγα.

Πέφτεις ξεπίσω τῆς μικρῆς, κ' ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ θέλει,
ἀγάλια-ἀγάλια γίνετα ἡ ἀγοριῶδα μέλι

καὶ σοῦρχετα κι' ἐπιστολή τὴν ἴδια ἐβδομάδα
κι' ἀγάλια-ἀγάλια τὸ φιλλ . . . νᾶχη καὶ νοσιμάδα.

Ἀγάλια-ἀγάλια τὸ μικρὸ ξεκλέβει ἀπ' τὸν πατάκη

κι' ἀγάλια σὰν τὸν τέντζερε κυλάει στὸ καπάκι.

Ἀγάλια-ἀγάλια ἡ γειτονιά καμπάνες ἀρχινάει,

ἀγάλια-ἀγάλια κι' ἡ μικρὴ σὰν μύγα σοῦ κολλάει,

ἀγάλια-ἀγάλια πολεμᾶς μπᾶς καὶ τὸ πατσιώσης,

ἀγάλια-ἀγάλια ἀναμετροῦς τοῦ γάμου ὑποχρεώσεις...

Ἀγάλια-ἀγάλια σοῦρχονται μεοίτες ἀπὸ μέρος της,

πέντ' ἔξη φιληνάδες της, νὰ ποῦνε πῶς «ὁ ἔρωσ της

ἀγάλια-ἀγάλια κόρωσε κι' ἀναρε . . . κι' εἶνα ὄμμα !»

Ἀγάλια πᾶνεις τὸ καλὸ νὰ μὴ σὲ βρῆ τὸ κοῖμα.

Ἀγάλια-ἀγάλια, νὰ καυγᾶς, δράματα, λόγια, φέμματα,

σκηνῆς τῆς «Γκόλφως», κλάματα, κατάρτες, ἀναθέματα,

κλωστής, κουκκιά, παράκλησεις, χτένια, κουρελαρία,

χαλκάδες, σολωμονικῆς, ξόρκια μὲ οὐροδοχεῖα...

Καὶ μ' ὄλο αὐτὸ τὸ πατιοντί, καὶ μ' ὄληνα τὴ ζάλη,

τραβᾶς ἐσὺ ἀπὸ τὴ μιά κ' ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἄλλη,

καὶ κόβεις «δοῦνα καὶ λαβεῖν» ἀπὸ τὴν δεσποινίδα

κι' ἀγάλια-ἀγάλια γίνετα τὸ μέλι . . . ἀγοριῶδα.

ὁ Ἐπιθεωρητής.

— Σοσσὸ πρῶτο καραφόνι δδδδδ ἔξρω ποῦ εἶνα τὸ κα-
πέλλο μου, σοσσὸ δεῦτερο δδδδδ ἔξρω ποῦ εἶνα ἡ γυναῖκα
μου, κκκκαὶ στὸ τρίτο δδδδδ ἔξρω ποῦ εἶμαι ἐγώ!..

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ**ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΟ . . . ΒΟΥΤΗΜΑ**

Ἀπὸ ποῦ ἦταν κανένας δὲν ἤξευρε. Ἐνα πρῶι ἐφάνηκε
στὸ χωριὸ καὶ μὲ τὸ πρῶτο ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ
τὴν ἀγάπη τῶν ἀγαθῶν κατοίκων. Ἀνοιχτόκαρδος, ἀστεῖος,
γλεντζῆς καὶ νταῆς. Ἐτραγουδοῦσε μὲ πάθος κάθε βράδυ
στὶς ταβέρνες, μοιρολογῶντας τὰ ποτήρια ποῦ ἤρχοντο γε-
μάτα μὲ κοκκινέλι καὶ γύριζαν ἀδειανὰ.

Οἱ τάφοι δὲ μὲ δέχονται
μὰ κι' οἱ νεκροὶ φωνάζουν!

Ἄχ! ἀμάν!

μὰ κι' οἱ νεκροὶ φωνάζουν!..

Φέρε κι' άλλο ! ἐφώναζεν ὁ Φήμης ὁ Εὐθύμιος, «μερακωνόμενος» ἀπὸ τὸ τραγοῦδι.

Μῆτσο Νταραβήρα, τὸν λέγανε.

Κάτι «δουλιὲς τοῦ ποδαριοῦ» ἔκανε στὸ χωριὸ καὶ ὅσα ἔπερνε στὸ κρασί καὶ στὸ τραγοῦδι. Τί θὰ γίνη; Ἔχει ὁ Θεός! Ἄς εἶνε καλὰ τὰ χέρια του καὶ αὐτὸς δὲν χάνεται. Καὶ ἡ καρδιά του περιβόλι, μαχτῶς ἀνηλισμένος. «Καλὴ καρδιά καὶ ὄξος φτώχεια» ἐπανελάμβανε !

Αἱ πολεμικαὶ του ἀφηγήσεις προुकάλεσαν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ Καπετὰν Ταμπούρλου, ἀποστράτου Συναγματάρχου στὸ χωριό, σπουδαίως βαρύνοντος ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης.

— Τὸ εἶπεν καὶ ὁ καπετὰν Ταμπούρλος! ἔλεγαν οἱ χωρικοί, καὶ ὅταν τὸ ἔλεγε ὁ καπετὰν Ταμπούρλος, τὸ ἔλεγεν ὁ Θεός!

Ἡ εὐνοία αὕτη τοῦ καπετὰν Ταμπούρλου, ἀνύμφωσε τὸν Νταραβήραν εἰς τὴν κοινὴν καὶ φρουστανελλοφοροῦσαν συνειδήσιν τόσον, ὥστε ὅταν ὁ Νταραβήρας παρευρίσκειτο εἰς καμμίαν διασκέδασιν, τὸ ἀνέφερον ἢ γυναῖκες κρυφομιλοῦσαι ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ σοβαροῦ τινος καὶ σπουδαίου.

— Ἦταν καὶ ἡ Μήτσους ἢ Νταραβήρας!....

✱
✱✱

Οὕτως ἔβαινον τὰ πράγματα μέχρι τῆς παραμονῆς τῶν Φώτων, ὅποτε ὁ Μήτσος ἐδήλωσεν ὅτι θὰ βουτήξῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τὸν σταυρόν. Ἡ σοβαρὰ αὕτη εἰσῆσις διεδόθη ἀμέσως εἰς τὴν πολίχνην.

— Οὐρ κι' κουλύμπ, ξιέρ' οὐ διάουλους! Ἔλεγαν οἱ χωρικοὶ ἐκπληττόμενοι !

Ἡ Μεγάλη ἡμέρα τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων ἀνέτειλεν. Ἀφοῦ ἔγινε μέγας καυχὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν περὶ τοῦ ποῦδς νὰ πάρῃ πῶτος τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ καὶ ἀφοῦ ἔσπασαν

— Βλέπεις μωρέ ; Ἡ ἐφημερίδα γράφει γιὰ μένα ;

— Ποῦ ;

— Νὰ . . . «ἔνα ἐντιμον ὑποκείμενον. . .».

~~~~~
μοτιλλίες καὶ κανάτες καὶ ἐγέμισε ἡ λεκάνη τοῦ ἁγιασμοῦ με θρύματα γυαλιῶν, ἀφοῦ οἱ «καραντιῆδες» ἐπῆραν ὄλοι ἁγιασμοῦ καὶ ἡ γυναικοῦλες ἐπέρασαν τὰ τρίμματα τοῦ ἀντι-

δώρου, ἀπὸ τὰ μαλλιά τους, ἡ πομπὴ ἐξήλθε διευθυνομένη πρὸς τὴν θάλασσαν. Προηγείτο ὁ ἱερεὺς φέρων τὸν τίμιον σταυρὸν ὀλόχρυσον, καὶ ἀστραποβολοῦντα ἀπὸ τὰ διαμάντια καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους ποῦ ἔφερε. Δῶρον βαρυτίμον ἄποιου πλουσίου ὁμογενοῦς, πρὸς τὸν ναὸν τῆς ἰδιαίτερας του πατρίδος.

— Νὰ σταυρὸς νὰ **μάλαμα!** εἶχεν εἰπῆ μιὰ μέρα ὁ Νταραβήρας, ἀστειεύμενος μὲ τὸ βαρυτίμον τοῦ σταυροῦ.

Ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ὁ καπετὰν Ταμποῦρλος, διὰ τῆς ἡμέρας τὸ ἐπίσημον. Ἐτριζεν ἡ σκουριασμένη σπῆθη του εἰς τὴν θήκην τῆς, ἔτριξε καὶ ἐκροτοῦσε ἐπιβῆλλουσα σεβασμόν. Ὁ δάσκαλος ὁ κὺρ Μαῖντανὸς ἐκρατοῦσε τὸ ἴσο, εἰς ἓνα ἰδικό του ἐντελὸς χαρᾶ, ἀνεβοκατεβάζων τὸν λιχανὸν ἐπὶ τῆς ἀριστοεῖρας παλάμης του :

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου
σοι Κύριε ε ε ε ε

ἔιχ! ἔιχ! ἔιχ! ἔιχ! ἄχ!

Καὶ ὁ Τοιτσιμπιζόπουλος, ὁ φοιτητής, ἀγωνιῶν μέσα εἰς δύο κολλάρια, ἔβαινε σπουδαίως καὶ ἐπίσημος, μὲ ἓνα ὕφος σὰν νὰ ἔλεγε :

— «Ἐδῶ εἶμαι καὶ ἐγώ. Μὲ βλέπετε ;»

Καὶ ἠκολούθει πλήθος πιστῶν, ἐνῶ ἡ γυναικοῦλες ἔσταυροκοποῦντο «ἀνηλεῶς» καὶ προσκυνοῦσαν, θυμιατίζουσαι, μὲ λίγο λιβάνι μέσα σ' ἓνα σπασμένο κεραμίδι, τὴν λιτανεῖαν ποῦ ἐλαμπρύνετο ὑπερόχως μεσὰ σὲ μιὰ ὀλογάλαν ἡμέρα!

✱
✱✱

Ὁ σταυρὸς στολισμένος μὲ μιὰ κόκκινη κορδελίτσα γιὰ νὰ διακρίνεται, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ οἱ γυμνοὶ ἄνθρωποι ποῦ κουβαριασμένοι μέσα σὲ καπότες ἐπεριίμαναν, ἐρρίφθησαν καὶ ἐπλατάγισαν τὰ νερά. Σὲ λίγο ἐφάνη ὁ Νταραβήρας κρατῶν τὸν Τίμιον Σταυρὸν.

— Κι' τ' **χρόν'** παπούλ'!

— Κι' τ' **χρόν'**, οὐρ Νταραβήρα! ἀνεβόησε τὸ πλῆθος!
Τὸ ἀπόγευμα ντυμένος τὰ καλά του ὁ Νταραβήρας, ἔβαλε τὸ σταυρὸ μέσα σ' ἓνα δίσκο μὲ βασιλικούς καὶ δυόσμους καὶ δενδρολίβανα καὶ τὸν περιέφερε εἰς τὰς οἰκίας τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ «ἀνησπαστοῦν» ἡ γυναικες καὶ νὰ τοῦ δώσουν καὶ αὐτοῦ «τὸ κατ' εὐχαρίστησιν»!

Ἐγέμισεν ὁ δίσκος ἀπὸ ἀργυρᾶ καὶ νικέλινα νομίσματα καὶ ἐχόρτασε ὁ Νταραβήρας ἀπὸ κοριτσιόστικα μάτια, γαλανὰ, μαῦρα, καστανά, μεγάλα, ποῦ μὲ θαυμασμό στηλῶνουνταν ἐπάνω του.

Ὅλες αὐτὲς τῆς γλύκες ὅμως τῆς ἀνταπέδωσε ὁ Νταραβήρας καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα. Ἦξερε τὴν εὐχὴ ποῦ εὐχαριστοῦσε κάθε μιὰ καὶ τῆς τὴν ἔλεγε : «Καλὴ προουκοπή», «καλὴ ἀπουκατάστ' μὲ ἵεναν οὐμουρφουνιό, οὐόπως ἐπιθυμεῖς», «νὰ ζήσ' οὐ σύζυξ κι τὰ πιδιά».

✱
✱✱

Τὸ βράδυ ἀκούστηκε πάλι τὸ τραγοῦδι στὴν ταβέρνα· πολλὰ ποτὰ κατεπόθησαν καὶ τὸ πρωὶ ὁ Νταραβήρας . . . .
δὲν ἐφάνηκε.

Τὸν ἀνεζήτησαν, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εὐρέθη, οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ βαρυτίμιος σταυρὸς τῆς ἐκκλησίας.

— Θὰ πούναισι οὐ μαύρους κι' κάπ' θὰ λέπεισι!

Ἀνεζήτησαν ὅλας τὰς τρύπας, ὅλους τοὺς φούρνους καὶ τῆς ταβέρνες ὅπου ἐνεδιαιτάτο, ἀλλὰ ποῦ ὁ Νταραβήρας! Ἄφαντος. Ὁ μπάμπα Νικολὸς ὁ Καραγοῦλος, τῆς ἐκκλησίας ὁ πάρεδρος, ἤμα τὸ ἄκουσε, τρομαγμένος πέταξε τὸ κομπολόγι καὶ ἀνέκραξε.

— Οὐρ μᾶς λέκλεψε τοῦ σταυροῦ ὁ ἀσταίρωτους!

Τότε ἐξύπνησαν οἱ χωρικοὶ καὶ εἰδοποίησαν καὶ τὴν ἀστονομίαν. Ἄλλὰ ἦτο ἀργὰ πλέον. Ὁ Νταραβήρας ἐχάθηκε

διά παντός και μαζί με τὸν Ντάραβήραν και ὁ σταυρὸς ὁ πολίτιμος, ὁ χρυσός, ὁ ἀσημένιος, ὁ γεμάτος διαμάντια και περλάντια και πετράδια—χιλιάδες στοιχίζε—ποῦ ὁ πλούσιος ὁμογενῆς ἐδώρησε.

Σὲ λύπη μεγάλη βυθίστηκε τὸ χωριό. Ἐγρουσουζιάστηκε ὁ χρόνος. Μόνον ὁ Φήμης ὁ συμπτώης και φιλόσοφος δὲν ἐταράχτηκε διόλου.

— Δὲν ἔκαμε καὶ τίποτε βρὲ ἀδερφέ, ἔλεγε, τὸ σταυρὸ...
ἐβούτηξε!

Στάμ. Στάμ.

ΤΣΙΜΠΗΜΑΤΙΣΣ

Γυναίκελα διπλωματία.

— Μά, κόρη μου, ὁ ἄνδρας σου εἶν' ἕνας χρυσὸς ἄνθρωπος, γιατί κακίονεις τόσο συχνά μαζί του;

— Γιατί, μαμά, κάθε φορά που θά κακίωσω, θά με φέρη ἕνα δῶρο γιά ν' ἀγαπήσουμε!

Λογικώτατο.

— Δὲν ξέρεις τί ἐπαθα ἰκόνα Μανιώ; Ἐπλυνα τὰ ρουχαλάκια τοῦ παιδιοῦ μου και τώρα δὲν τὸ χωροῦν.

— Διορθώνεται εύκολα τὸ κακό. Πλύνε και τὸ παιδί σου.

Νεωτεριστῆς μπαμπάς.

— Αὐτὸ τὸ κεφάλι νὰ βαστῆς, παιδί μου, και νὰ διῆς ἂν δὲν κωντηγήτης και σύ σὲ λίγο . . . παντεριμμένος!

ΠΑΡΙΣΙΝῆ ΖΩΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ἡ σκηνὴ στὸ εἰρηνοδικεῖον.

(Ὁ εἰρηνοδίκης, μετ' ἑνα μᾶτι κλειστὸ και τ' ἄλλο μισανοιγμένο, ἀκούει τοὺς δικαζομένους· κανονίζει τὴν δίκη τοῦ Ἀποστόλη τοῦ σιδερά ἐναντίον τῆς χήρας Διαλεκτῆς Γερασίμου.

Ὁ Ἀποστόλης ἐπάνω κάτω 45 χρονῶν. Ὑψηλός, ἄσημος μετὰ μακρὰ μαλλιά και τὴν τραγουδιστὴ φωνή του.

Ἡ κ. Διαλεκτὴ φαίνεται νὰ εἶναι σαραντάρα. Ἐνα πρόσωπο μετὰ ἀκαθόριστα χαρακτηριστικὰ και μὴ κοιλιά σὰν τοῦ Ἁγίου Προῦσης.

Οἱ μάρτυρες περιμένουν τὴν σειρά τους).

Ὁ κ. Εἰρηνοδίκης ἐρωτᾷ :

— Ἀπόστολε Νικολάου, εἰπέ τὰς κατηγορίας σου.

— Νά, κύριε Εἰρηνοδίκη... Εἶναι ἐννιά μῆνες τώρα ποῦ ἦ κ. Διαλεκτὴ μετὰ ἦρε ἕνα βράδυ και μετὰ εἶπε κάτ' . . . ὅτι ἦθελε πολὺ νὰ εἶχεν ἕνα παιδί.

Εἰρηνοδ.— Ἐξηγηθῆτε, σὰς παρακαλῶ.

Ἀποστ.— Νά, κύριε εἰρηνοδίκη, ἦθελε ἕνα παιδί και μετὰ

ζητούσε βοήθεια· με υποσχέθηκε μάλιστα 100 φράγκα άμοι-
βή και τώρα άρνεϊται να με τὰ πληρώσει.

Ειρηνοδ.—Δέν σάς καταλαμβάνω· λέτε ότι ήθελεν ένα
παιδί. Πώς; Τί είδους παιδί; Κανένα ψυχοπαίδι;—

Άποστ.— Όχι, κύριε δικαστή, ένα . . . καινούργιο
παιδί.

Ειρηνοδ.—Τί έννοείτε με την λέξιν καινούργιο;

Άποστ.—Νά ένα παιδί ποῦ θά ήτο δικό μας, έτσι δη-
λαδή σάν να είμασταν άντρούγγο...

Ειρηνοδ.—Δέν μπορώ να καταλάβω τίποτα· για ποιά
σκοπό σάς έκαμε αυτήν την πρότασι;

Άποστ.—Κύριε δικαστή, κι' εγώ στην άρχή δέν καλοκα-
τάλαβα τόν σκοπό της, έπειδή όμοσ δέν κάμνω καμμιά δου-
λειά χωρίς λογαριασμό, την ρώτησα και εξηγήθηκε: 'Ο άν-
τρας της πέθανε και όλη ή περιουσία του πήγαινε στην οικο-
γένεια του. Ήθελε λοιπόν του λόγου της ένα νομιμο διάδοχο
για να κληρονομήσει την περιουσία. Ήρτε να πη τó σχέδιω
της σ' έμένα, ποῦ έχω την τιμή να σάς πω ότι είμαι ό νό-
μιμος πατέρας όκτώ παιδιών. "Όλα ζωντανά, κύριε δικαστή·
ό ένας μακαίλης και παντρεμμένος με νόμιμο....

Ειρηνοδ.—Περιτταί αι λεπτομέρειαι· εις τó ζήτημα.

Άποστ.—Άμέσως, κύριε δικαστή. Λοιπόν με ειπε: «'Αν
επιτυχής θά σέ δώσω 100 φράγκα. Μετά τρεις μήνες με εί-
πεν ότι επέτυχα. Ζήτησα τὰ 100 φράγκα, μα τ' άρνήθηκε.
Με κατηγορήσε μάλιστα και γι' άνίκανο.

Ειρηνοδ.—Τί έχετε να πητε, κ. Διαλεκτή;

Διαλ.—Δέγω, κύριε δικαστή, ότι είναι άνίκανος!

Ειρηνοδ.—Και τί άπόδειξι έχετε;

Διαλ.—Τί άπόδειξι; Μά άφοῦ τó παιδί δέν είναι δικό
του.... Δέν είναι δικό του, κύριε δικαστή, μα την ψυχή του
μακαίριτί, δέν είναι δικό του.

Ειρηνοδ.—Ποιανού είναι λοιπόν;

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Ό γιατρός.—Και είναι πολὺς καιρός ποῦ ύποφέρεις άπ' το στομάχι;

Ό άρρωστος.—Μά θά είναι τώρα ξπάνω κάτω όκτώ χρόνια ποῦ πανδρεύθηκα!

Διαλ.—Νά, οί μάρτυρες τó ξεύρουν, κύριε δικαστή. Ρω-
τήστε τους και θά διητε....

Ειρηνοδ.—Ήσυχάστε, κυρία, ήσυχάστε και άπαντᾷτε με
ψυχραιμία. Τί λόγους έχετε ν' άμφιβάλлите ότι αυτός ό άν-
θρωπος δέν είναι ό πατέρας του παιδιοῦ ποῦ έχετε;...

Διαλ.—Τί λόγους; Πρώτα-πρώτα, κύριε δικαστή, έμαθα
ότι είναι άπ' τούς συζύγους ποῦ οὔτε ένα άπ' τὰ παιδιά ποῦ
έχουν δέν τούς άνήκουν. Ήπειδή λοιπόν άμφέβαλλα για την

ικανότητά του, είπα τὸ σχέδιό μου στὸν κουμπάρο μου ποῦ εἶναι μάρτυρας, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤμουν καὶ πάλι σίγουρη γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἀναγκάστηκα νὰ τὸ πῶ καὶ σ' ἄλλους φίλους τοῦ μακαρίτη. Αὐτὸν τὸν μακρῷ, ποῦ βλέπετε ἐκεῖ πέρα τὸν λὲν Λουκά. Αὐτὸς μὲ εἶπε ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ δώσω 100 φράγκα στὸν Ἀποστόλη, χωρὶς νὰ κάμη τίποτα παραπάνω ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Ἄποστ.—Δὲν ἔπρεπε τότε νὰ μὲ τὰ τάξης.

Διαλ.—100 φράγκα . . . ἀνίκανε, 100 φράγκα; Αὐτοὶ δὲν μὲ γύρεψαν οὔτε λεφτῶ. Ρωτήστε τους, κύριε δικαστᾶ, ρωτήστε τους....

Ἐιρηνοδίκης προσκαλεῖ τοὺς μάρτυρας.

Ἐιρηνοδ.—Λουκά Φούσκα, μπορεῖτε νὰ μᾶς βεβαιώσετε ὅτι εἶσθε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ τῆς χήρας κ. Διαλεκτῆς.

Δουκάς.—Μάλιστα, κύριε δικαστῆ.

Ἐιρηνοδ.—Φίλιππε Ζυλάρα, μπορεῖτε νὰ μᾶς διαβαιώσετε ὅτι εἶσθε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ τῆς χήρας κ. Διαλεκτῆς;

Φίλ.—Μάλιστα, κ. δικαστῆ.

(Οἱ 4 μάρτυρες καταθέτουν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ὁ εἰρηνοδίκης ἀφοῦ ἀπέφθηξε λόγῳ, ἀπήγγειλε.)

— Ἐπειδὴ ὁ κ. Ἀπόστολος Νικολάου διατείνεται ὅτι εἶναι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ τῆς κ. Διαλεκτῆς καὶ ἐπειδὴ οἱ κ. κ. Λουκάς κτλ. ἔχουν τοὺς ἰδίους λόγους νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν πατρότητα των, ἐπειδὴ ὅμως ἡ κ. Διαλεκτῆ εἶχεν ἔποσχεθῆ 100 φράγκα εἰς τὸν Ἀποστόλην καὶ ἐπειδὴ ὁ κατήγορος εἶναι νυμφευμένος καὶ ὑποχρεωμένος ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ μένη πιστὸς εἰς τὴν νόμιμον σύζυγον του, ἐπειδὴ κτλ. κτλ. διὰ ταῦτα καταδικάζει τὴν κ. Διαλεκτῆν εἰς πρόστιμον 5 φράγκων πρὸς τὸν Ἀποστόλην διὰ . . . ζημίαν καὶ ἀπολειαν χρόνου.

(Κατὰ τὸν Γκὺ ντὲ Μωπασάν).

Χαρῆς.

— Μή, καλέ, καὶ μὲ βλέπουνε!

— Μήπως ἐμένα δὲ μὲ βλέπουνε;

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Νόμιμος υπεράσπις.

Ἄφου αἱ γυναῖκες ἔννοοι
 νὰ μᾶς χτυποῦν στὰ νεύρα μὲ
 τὸ ἔξωφρενικὸ ντύσιμό των,

γιατὶ καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνδρες νὰ
 μὴν κάνουμε τὸ ἴδιον γιὰ ἐκδι-
 κησι ;

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

ΕΡΩΣ! ΕΡΩΣ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄. — Ἐκεῖνος.

. . . . Καὶ τὴν ἠγάπησε, ὡς ὁ πετεινὸς τὴν ὄρνιθα, ὡς ὁ
 τράγος τὴν κατοῖκα. Τὴν εἶδεν ἕνα λασπολουσιμένο πρωτῶ,
 ἀνεβαίνων τὴν ὁδὸν Καρναβούλας, νὰ σκουπίξῃ τὰ τζάμια
 τοῦ σπιτιοῦ της καὶ ἡ καρδιά του ἠσθάνθη κάτι παλμοὺς
 σὰν λακτίσματα ἡμῶνον!

Ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Χαβιαροχάνου
 μὲ τριάντα πέντε γρόσια καθ' ἑβδομάδα, ἐκτὸς τῶν τυχηρῶν,
 τὰ ὁποῖα ἡ μόλις δεκαεπεννία Μαίους ἀριθμοῦσα ἐμπορικὴ
 του ἰδιοφυεῖα ἤξευρε εἰς κάθε περίστασιν νὰ ἐκμεταλεῦεται.

Ἐκεῖνος, κατρινιάζης, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ ἀπὸ καὶ τὸ
 στραβὸ του καπέλλο. ὦ! Πόσαι νεανικαὶ καρδίαι τῆς ὁδοῦ
 Καρναβούλας δὲν ἐσκήρτησαν ἐπὶ τῆ θείᾳ του!.... Καὶ ὁμοῦ
 ἐκεῖνος μίαν ἠγάπησε, καὶ εἰς μίαν μόνον ἐχάρισε τὰ ἐντό-
 σθια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.—*Ἐκείνη!*

Ἐκείνη! Ἐνα ὄνειρον δεκαεπτὰ ἀνοίξεων μὲ τὰ κόκκινα μάγουλά της, τὰ τορνευτά της στήθια καὶ τὰ παχουλὰ ποδαράκια της, ποῦ μποροῦσαν ἀναυα γὰ ἐπαναφέρειν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τὸν Πατέρα Κωσταριδην. Ποῖος νέος δὲν θὰ ἔχανε τὴν ἰσοροπίαν του ὅταν τὴν ἐβλέπε κάθε πρωὶ μὲ τὸ κουτὶ στὸ χέρι γὰ πηγαίνει στὸ κασιελλάδικο ποῦ ἤργαζετο; Καὶ ὅμως καὶ αὐτὴ εἰς ἐκείνον εἶχε χρῆσιν τὴν παχουλὴν της καρδίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.—*Καὶ οἱ δύο.*

. . . Καὶ ἠγαπήθησαν.—Πότε; Πῶς; Τί τὸν ἐνδιαφέρει τὸν ἀναγνώστην; Μήπως δὲν φθάνει ἓνα σφύριγμα διὰ τὴν ἐνώση δύο καρδίας καὶ γὰ ἐξογκώση μίαν κοιλίαν;...

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατελεῖ κατὰ τὴν συνήθειαν. Αἱ χελιδόνες ἐψαλλον ἤδη τὸ ἐρωτικὸν τὸν ἄσμα, ἐνῶ οἱ τζιερτζήδες μὲ τὴν μελαγχολικὴν τὸν φωνὴν διελάλουν τὸ ἐμπόρευμα τὸν.

Ὁ Ἀντώνης—αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωός μας—διέσχισε σκεπτικὸς τὴν λάσπες τῆς Καρναβούλας, ὅτε ἠσθάνθη κατὰ γὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν χεῖρα του καὶ μία σκιὰ γὰ φεύγη βιαστικὴ ἀπ' ἐμπρός του.

Ὡ ναί! Ἦτο Ἐκείνη, τὸ αἰθέριον πλάσμα μὲ τ' ἀνεβοκατεβαίνοντα στήθη καὶ τὰ παχουλὰ πόδια, ἦτο τὸ ἴνδαμά του, τὸ ὄνειρον ποῦ τοῦ ἔδιδε στὸ χέρι ἓνα γράμμα, γερμάτο μωροδιὰ καὶ ποίησι. Ὡ! τὸ γράμμα ἐκεῖνο ποῦ ἐτελείωνε εἰς ἓνα σπαρακτικὸν

«Σαὶ φιλό στὸ στόμα

ἢ Ἀσπασία σου»,

καὶ ποῦ τοῦ ἔδιδε συνέντευξι «εἰς τὸ μαλεμπιτζοῖδηκο τῆς κόχης Ἀντονάκι μου!»

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ

Ὁ Ρινόκερος.—Περίφημα! Ἐφέτος δὲ θὰ χρειαστῶ κοστοῦμι. Αὐτὸ ποῦ φορῶ εἶναι, βλέπω, τῆς μόδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.—*Ἡ λύσις!*

Ἀνάγκη γὰ μεταφέρωμεν ἤδη τὴν συμπαθῆ ἀναγνώστριαν εἰς τὸ «μαλεμπιτζοῖδηκο τῆς κόχης» ὅπου θὰ διαδραματισθῆ μία ἀπὸ τὰς συγκλητικωτέρας σκηναὶς τοῦ ἡμετέρου μυθιστορήματος.

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε πλέον γὰ δύση πίσω ἀπὸ τοὺς ἱερῶ-

δεις τοίχους τοῦ Χαβιαραχάνου, ὅτε ὁ ἥρωας μὸς ἐξήτησε πέντε γρόσια προπληρωμὴν καὶ τὴν ἄδειαν νὰ φύγῃ.

Ἄνέβηκε βιαστικὸς τὰ σκαλιάκια, ἐπέρασε τὸν ἴσιον Δρόμον καὶ ὄστερα ἀπὸ μερικὸς ἀγωνιώδεις ἐλιγμοὺς, ἔφθασεν εἰς τὸ μαλεμπιτζίδικο «τῆς κόχης». Ἐκείνη, τὸ δνερον, τὸ ἴνδαλμα, ἦ ποίσις . . . μὲ τὸ κουτί στοῦ χροῖ.

— Ἄγαθή μου!

— Ἄγγελέ μου!

— Πᾶμε πειὸ μέσα ποῦ εἶναι σκοτεινά;

— Ὅπως θέλεις, ψυχὴ μου....

Καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ μαλεμπιτζίδικου, μακρὰν ἀπὸ τὰ βέβηλα βλέμματα τῆς χαμερποῦς ταύτης κοινωνίας, διὰ νὰ ριφθῶσιν ἀμέριμον εἰς τὴν ἔκστασιν, εἰς τὴν μεταρῶσιν αὐτοῦ τοῦ θείου καὶ ἱεροῦ αἰσθήματος, ὅπερ κολοῦσιν ΕΡΩΤΑ!...

Ἔρωας! λέξεις μαγικὴ, τὸ μέλι ἀποστάζουσα!... Τί ὥρα γλυκεῖα διέρρευσε εἰς ἐκεῖνο τὸ σκότος! Τὰ χεῖλη των ἔμειναν κλειστὰ χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ ταράξουν τὴν ἔρωτικὴν των νάρκη.

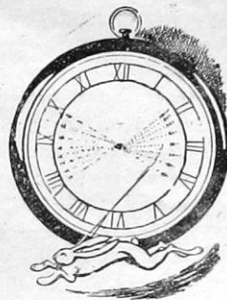
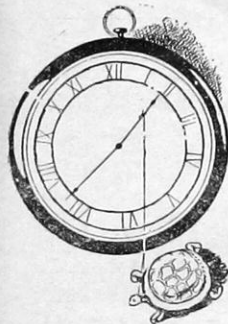
Φεῦ! Ὅπου ὁμιλοῦν αἱ χεῖρες τὰ χεῖλη σιωποῦν!... Τὸ ἔκκρημὸς ἐκτύπα ἤδη τὴν ὀδὸν ἀπογευματινὴν, ὅτε οἱ δύο ἔραστοι ἐσηκώθησαν νὰ φύγουν. Ὁ Ἀντώνης ἐφαίνοτο ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκστασιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν βυθισμένοι εἰς νάρκη, ἐνῶ οἱ πόδες του ἐκλονίζοντο εἰς ἄθε βῆμα.

Καὶ ἡ Ἀσπασία ἐφαίνοτο ἀκόμη βυθισμένη εἰς τὴν νάρκη. Αὐτὸ τουλάχιστον ἐμαρτύρουν τὰ σκορπισμένα της μαλλιά καὶ τὰ τσαλακώματα τοῦ φουστανιοῦ της....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.—Τὰ μετὰ....

Ἐννέα μῆνες ἀργότερα.

Ἐννέα μῆνες πλήρεις συγκινήσεως καὶ ἀγωνίας!...

Πῶς περνοῦν οἱ ὥρες
τῆς δουλειᾶς

καὶ πῶς τοῦ ἔρωτος.

Ὁ! Διατὶ, διατὶ νὰ πληρώνομεν τόσον ἀκριβὰ τὰς ἀθωτέρας ἀπολαύσεις τοῦ βίου μας;

Ἴδου τὸ μέγα ζήτημα, πρὸ τοῦ ὁποίου κάμπτεται ὁ κάλαμος καὶ ἱλιγγιᾷ τὸ πνεῦμα!

Δὲν ἐφαίνοντο πλέον εἰς ἐκεῖνο τὸ παράθυρον, τὸ παράθυρον ποῦ κατέτρωγε τὰς σκέψεις τοῦ Ἀντώνη, δὲν ἐφαίνοντο λέγομεν πλέον αἱ ἐρυθραὶ παρειαὶ τῆς Ἀσπασίας. Μία κοιλία, μία φρικώδης κοιλία τὰς ἀντικατέστησε, κλοῦσα τὸ μευδίωμα τῶν διαβατῶν.

Σκληρὲ κόσμῃ!

Ὁ δυστυχὴς Ἀντώνης μὲ ἀπελπισίαν ἔβλεπε τὴν παχυνθεῖσαν λατρευτὴν του καὶ τὴν κομποῦρα τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ περιβητοῦ Ζαχάρη, εἰς ἓν νεῦμα τοῦ ὁποίου ὑπῆκουον ὅλα τὰ πυρραβεστικὰ τάγματα Καρναβούλας καὶ περιχώρων. Δυστυχῆ Ἀντώνη!...

Ἐκτίταζεν ἀφ' ἐνὸς τὴν κομποῦρα τοῦ Ζαχάρη καὶ ἀφ'

έτερον τὴν κοιλίαν τῆς Ἀσπασίας καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ προ-
τιμήσῃ, διότι κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν «ἀμφότερα θάνα-
τος ἦν!»

Ἡ νύκτα ἦτο προχωρημένη καὶ ὁ ἥρωας μας κοτέβαινε
τὴν Κορνοβοῦλα. Αἰφνης ἠσθάνθη δύο χεῖρας—τὰς χεῖρας
τοῦ Ζαχάρη—νὰ τὸν κτυποῦν εἰς τὸν ὤμο καὶ μιὰ φωνὴ
ἀπειλητικὴ νὰ τοῦ λέγῃ:

— Γιὰ αὐτὸ, γιὰ ἐκεῖνο!

Φεῦ! **Αὐτὸ** ἦτο ἡ κουμποῦρα του ποῦ ἠκτινοβόλει μέσα
εἰς τὸ πλατὺ του ζουναρί, καὶ **ἐκεῖνο** ἦτο ἡ κοιλία τῆς
Ἀσπασίας.

— Ἐκεῖνο! ἐκεῖνο! ἀνέκραξε περὶτρομος ὁ Ἀντώνης.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως ὁ ἥρωας μας νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς συγ-
χίσεως, ὅτε—ὦ τῆς φρικώδους συμπτώσεως!—κάτι σπαρακτι-
καὶ φωνὰ ἠκοίσθησαν ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἀσπασίας.

— Στὴ μαμὴ! στὴ μαμὴ! ἐφώνησε ὁ Ζαχάρης. Δὲν
ἀκούς, βρέ, τὴν γυναικα σου ποῦ φωνάζει;

Ὁ Ἀντώνης σαστισμένος καὶ μὴ γνωρίζων τί ν' ἀπα-
τήσῃ, ἔτρεξε στὴ μαμὴ, ἐκπληρῶν στοιχειῶδες συζυγιῶν
καθῆκεν.

Χαρῆς.

ΤΣΙΜΠΗΜΑΤΙΕΣ

Ἐπασχιανὸ θέατο.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα ἡθοποιὸς ποῦ μᾶς ἤλθε μὲ τόση ρεκλίμα; Μὰ
αὐτὴ ἔχει περισσότερο παρελθὸν παρὰ μέλλον!

Ὁ Διευθυντής.—Τί; Μ' αὐτὸ τὸ ληγισμένο τὸ κοστοῦμι θὰ πά-
ξεις τὸν Ἰππότην;

Ὁ ἡθοποιός.—Μὰ, κύριε διευθυντά, ἡ δευτέρα πράξις γίνεται μετὰ
5 ἔτη ἐν τῷ μεταξύ τὰ ρούχα βίβλια καὶ θὰ πάλλωσαν!

Ἡ ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἄλογον ἰδιωτικῆς ἀμάξης.

(Ἐκ φωτογραφίας).

ΠΟΛΥ ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἡ ζούλια ἢ λάμα μ' ἄροπαε στὸ νόμιμα τῆς καὶ πάλι,
θάνατο κλείνω στὴν καρδιὰ κ' οὐσίκα στὸ κεφάλι.
ὦ! ἂν μπορούσα μὲ λιγμούς λιγάκι ν' ἀνακουρισθῶ,
ἴσως καὶ νὰ ἠσύχαζεν ὁ πόνος ποῦ μὲ λύνει,
καὶ λέω δυνατὸ χέστιρος κ' ἂν τὸν παληάτισο τὸν γνωστὸ
γέλα παληάτισο, γέλαος κ' ὁ κόσμος . . . δὲν πληρώνει!

Πάλι τὰ μάτια μου δὲ θέλουν νὰ κλειστοῦν,
βοραχνᾶς ἐκάθισο στὸ στήθος μου ἢ σκέψη,
θέλω νὰ κλάψω ὥσπου μου σκορευτοῦν . . .
ὅσα μαντύλια σοῦχω κλέψη!

Ἄχ! κάθε μέρα πειδὸ πολλὸ τοῦ οἰώθω, ἀγαπημένη
καὶ λέω μὰ νὰ τρελλαθῶ καὶ μὰ νὰ σκοιωθῶ,
μ' ἂν εἶναι καὶ δὲ μ' ἀγαπᾶς, νὰ μὲ τὸ πῆς καὶ μὲνη,
ν' ἄρχισω . . . νὰ μεθῶ!

Γιάννης Μούσκεμματος.

ΑΠΡΕ ΜΙΝΤΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Γυρίζαμε από τη δουλειά μας εκείνο το βράδυ και περνούσαμε από τον μεγάλο δρόμο του Ταρλάμπαση. Ο φίλος μου με ρωτούσε αν ξεμπερδεψα με τον σπιτονοικοκυή μου που με είχε φάγη τ' αυτιά τελευταίως για τὸ μηνιαίο του . . . Αὐγούστου, όταν εξαφνα κἄτι φωνές, ἢ καλλίτερα κἄτι τσιρίγματα σὰν ἀνθρώπου που πνίγουν, μᾶς ἔκαμαν νὰ σταθοῦμε ἀπότομα.

— Φωνικό γίνεται, Γιώργο!

— Στάσου, μὴ μιλήσ ν' ἀκούσουμε.

Οἱ φωνές ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ σπῆτι καὶ ἔσο πῆγαινε δυνάμωναν.

— Κάποιος θὰ δέρηνη τὴ γυναῖκα του, εἶπα ἐγώ.

— Φοβοῦμαι νὰ μὴ συμβαίη τὸ ἀντίθετο.

— Ὅχι, ἀδελφέ, δὲν ἀκοῦς; οἱ φωνές εἶναι γυναικείες.

Πλησιάσαμε περισσότερο. Ταμπλώ! Στὸ σπῆτι ἐπάνω ἔδιδετο φιλολογικὸ ἀπρὲ μιντι καὶ τὰ τσιρίγματα ἦσαν κἄποιος ποῦ ἀπήγγελλε.

— Βρὲ παιδί, ἐδὼ πρόκειται περὶ Γρυπάρη! μὲ εἶπεν ὁ φίλος μου.

— Ποιανὸ Γρυπάρη;

— Τοῦ ποιητῆ! Δὲν ἀκοῦς ποῦ λεηλατοῦν τὸν «ἄρθρο τῶν ψυχῶν» του;

— Ὅχι, ἀδελφέ, ἀστευέουσαι.

— Τί ἀστευόμαί ν' ἀκούω;

Προσπάθησα ν' ἀκούσω καλλίτερα. Πραγματικῶς. Ἡ φωνὴ ἔφθανε τώρα πειδ τσιριχτή, πειδ ἀπαίσια:

. . . «στριγγὴ φωνὴ καὶ σπαρακτὴ

ἢ σάλπιγγά της βγάζει,

ποῦ λές, τὸν ἴδιο της χαλκὸ

κι' ὄχι τ' αυτιά σπαράζει!...»

ἔλεγε τὸ ποίημα.

ΠΡΩΤΗΝΗ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ

— Σουρτουκλιέμ! παραλιμένε! ποιανῆς παρακάξας πάλι εἶν' αὐτὸ τὸ γυναικίο κομπλι ποῦ ἤρα στήν τσέπη σου;

— Δικό σου θάναί, βρὲ γυναῖκα!

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος! εἶπεν ὁ φίλος μου θυμωμένα. Τί χωστάει τώρα ὁ ποιητῆς νὰ τοῦ ἀλλάζει αὐτὴ τὴν πίστη; Καὶ γυρνώντας πρὸς τὰ περᾶθρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔβγαιναν τὰ τσιρίγματα, εἶπεν ἀγανακτισμένος, παρωδώντας τὸν ποιητῆ:

«Κι' ὅταν ἀκούουν τῆς φωνῆς
ποῦ βγάζεις σὺ, θαροῦνε
πῶς τῆς Μεγάλῃς Κρίσεως
οἱ σάλπιγγες βροῦνε
καὶ τρομαγμένοι κι' οἱ νεκροὶ
πετιοῦνται καὶ ἔυπνοῦν!
καὶ . . . πάλι ξαναπέφτουνε
μὰ . . . ποῦ νὰ κοιμηθοῦν!...».

ΠΑΛΗΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Ὁ γείτονάς μου ὁ κ. Μπουνοῦζογλου, γραμματικὸς σ' ἓνα μεγάλο τυράδικο, εἶχε φήγη γιὰ περιοδεία στὴν Ἀνατολή. Καλὸς ὄμιος οἰκογενειάρχης καθὼς ἦταν, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴ γυναῖκα του ἐδῶ μόνη καὶ ἀπροστάτευτη, κατέφυγε σὲ κάποιον Δεσπότη, παιδικὸ του φίλου καὶ «θεοφοβούμενο ἀνθρώπου».

— Δεσπότη μου, θὰ μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴ χάρη, νὰ φροντίξῃς γιὰ τὸ σπίτι μου λιγάκι, ἂν δὲν σοῦ γίνεται, ἔννοεῖται, κῆπος.

Ὁ Δεσπότης, ἐπειδὴ δὲν τοῦ γίνονταν καθόλου κόπος, δέχθηκε καὶ ἀπὸ τότε στιγμή δὲν ἔλλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ φίλου του Μπουνοῦζογλου. Εἶχεν ἀναλάβῃ ὁ «θεοφοβούμενος αὐτοῦ ἀνθρώπος» χάρην φιλίας ὅλα τὰ συζυγικὰ καθήκοντα καὶ μάλιστα . . . χωρὶς ἐξαιρέσει, καθὼς ἀργότερα διεπίστωσα.

Αὐτὰ μοῦ τὰ διηγῆθηκε μιὰ μέρα ἡ νοικοκυρὰ μου. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔδωσα καμμιά προσοχή. Τί μ' ἔμελλε, σὰς παρακαλῶ; κ' ἔπειτα εἶχα τόσα νὰ σκεφθῶ!...

Μιὰ μέρα, ἢ κολλίτερα μιὰ νύκτα, γιατί εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σουρουνιάων, καθόμουν στὸ μπαζλόκι τῆς κἀμαρᾶς μου καὶ κάπνιζα. Καὶ ἐνῶ ἐσκεπτόμουν τὰς ὑποθέσεις μου καὶ φανταζόμουν φυλακὲς καὶ δικαστήρια γιὰ ἓνα συναλλάγμα ποῦ θὰ ἔληγε τὴν ἄλλη μέρα καὶ ποῦ δὲν εἶχα νὰ τὸ πληρώσω, ἔξαφνα διακρίνω ἀπὸ μακρὰ τὴν κατὰμαρην οἰλουέτα ἐνὸς παπᾶ, ποῦ ὀλοένα ἤχογετο πρὸς τὴ γειτονιά μου. Ἄπ' τὴν πρώτη στιγμή μοῦ φάνηκε σὰν γνώριμος. Καὶ ὅταν ἐπλησίασε στὸ σπίτι μου, ἔσκυψε καὶ τὸν κύτταξα καλά. Ἦταν κάποιος δεσπότης, συναδέλφός μου πρὸ καιροῦ σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ ἐράνων, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτο πρόεδρος κ' ἐγὼ μέλος. Τί χρόνια τότε . . . χρονᾶ! Τὸν δεσπότη ὅμως αὐτὸν ποτὲ μου δὲν τὸν χώνενα. Κάθε φορὰ ποῦ κ' ἐγὼ ὡς μέλος

τῆς ἐπιτροπῆς ἐπιχειροῦσα νὰ φανῶ πειὸ ἀποτελεσματικὰ χρήσιμος στὴν ἄμοιρη τσέπη μου, ὁ καταραμένος αὐτός, ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς, μ' ἔπαιρνε μυρωδιὰ καὶ . . . τοὺς παράδες, ἔννοεῖται. Τί ἀπέγινοντο κατόπιν οἱ παράδες στὰ χεῖρα του, μόνον ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἤξευραν.

Αὐτὰ ἐσκεπτόμου, ὅταν μὲ μιὰς πετάχθηκα ἀπ' τὸν κανοπέ ποῦ καθόμου. Εἶδα τὸν δεσπότη νὰ μπαίη στὸ σπίτι τοῦ Μπουνοῦζογλου! Ὅποτε λοιπὸν αὐτὸς ἦταν ὁ δεσπότης ποῦ ἀνέλαβε νάχη τὸν νοῦ του στὸ σπίτι καὶ . . . στὴ γυναῖκα τοῦ γείτονά μου! Ἄλλὰ πάλι τί μ' ἔμελλε; . . . Πῶς τί μ' ἔμελλε; Τὸ συναλλάγμα ποῦ θὰ πλήρωνα τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα; . . . Μιὰ ἰδέα μὲ κατέβηκε. Θὰ πῆγαίνα στὸν Δεσπότη νὰ τοῦ θυμῶσω τοὺς παηλοὺς ἐκείνους λογαριασμοὺς τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ δώσῃ παράδες γιὰ τὸ συναλλάγμα. Ἄλλοιῶς δὲν γίνονταν καὶ οἷτε περιμένα δεύτερη σκέψι. Σὲ δέκα λεπτά βροθήκα στὸ σπίτι τοῦ Μπουνοῦζογλου. Μ' ἀνοίξε ἡ δοῦλα, ποῦ μὲ εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἀνέβηκα τῆς σκάλες καὶ χτύπησα στὴν κἀμαρα ποῦ ἦταν ὁ δεσπότης. Πέντε ὀλόκληρα λεπτὰ πέρασαν ὡς ποῦ ν' ἀκούσω τὸ «entrez», ἐνῶ ἐν τῷ μεταξῷ ἄκουα μέσα κρυφομυλήματα καὶ μιὰ ἀκόλλητα ταραχή. Ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι μπήκα στὴν κἀμαρα. Πρῶτα-πρῶτα ἔρριξα μιὰ ματιὰ: Σὲ μιὰ κόχη ἓνα κορβᾶτι ἀκατάστατο καὶ πειὸ ἐκεῖ ἓνα παρσβὰν ποῦ ἔκρυβε κάποιον . . . γυναῖκα. Ὑστερ' ἀπ' τὴν ἀδιάκριτη αὐτὴ ματιὰ, κἀθησά ἀντίκρου στὸν δεσπότη ποῦ μὲ εἶχε ὑποδεχθῆ εὐγενέστατα.

— Ἄγε πάτερ, ἄρχισα νὰ τοῦ λέγω, αἱ σημεριναὶ περιστάσεις μὲ ἀναγκάζουν νὰ σὰς ὑπενθυμίσω μερικὸς παλαιὸς τῆς ἐπιτροπῆς μας λογαριασμοὺς καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω, ἂν εἶνε δυνατόν...

— Ἐννοῶ τέκνον μου, ἐννοῶ. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἐσκέφθῃς βέβαια αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖς. Ἡ συνειδήσῃ σου ἄλλωστε δὲν

Ἡ Ἀμερικὴ τῷ Ρουζβελτ.

(Ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν «Λάιφ»).

θὰ ἐπιτρέψῃ ἐλπίζω νὰ σοῦ δώσω χρήματα προωρισμένα διὰ τοὺς πτωχοὺς...

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, καὶ ἐγὼ σήμερον πτωχὸς λογιζομαι.

— Νὰ ὑπομείνῃς τέκνον μου καρτερικῶς εἰς τὴν παροδικήν σου αὐτὴν πτωχείαν καὶ νὰ μὴ θελήσῃς ν' ἀδικηθοῦν οἱ ἀληθῶς πτωχοί...

Ἀρχισα νὰ ἀπελπίζωμαι. Τὶ δῖσβλοιο θάχαμα ἂν καὶ ἡ μὴνῃ μου αὐτὴ ἐλπίς μεταιώνονταν; Καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν ἐννοῦσε νὰ μοῦ δώσῃ πεντάρα. Ἡ φιλαργυρία του τὸν ἔκαμνεν ἀνένδοτο. Τότε κ' ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ξεσκεπάσω, γιὰτὶ ξεπάπαντος θὰ εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ἤξευρα τίποτε.

— Ἄγιε πάτερ, ἐπανελάβα γιὰ τελευταία παρὰκλήσι, ὡς καθικετεύω...

— Ἀδύνατον, τέκνον μου, μὲ ἀπαντᾷ. Ἐπειτα τί λ' ἔγον, σὲ παρακαλῶ, θὰ δώσῃς εἰς τὸν Ὑψιστον, ἂν πάρῃς τὰ ἱερὰ αὐτὰ χρήματα;

— Ὅ, τι λόγον θὰ δώσῃς καὶ σύ, ἄγιε πάτερ, εἰς τὸν σύζυγον ποῦ . . . περιωδεύει, τοῦ κἀνο ἀπότομα, δείχνοντας, ἀναμῆνος ἀπὸ ἀγανάκτησι, τὸ παραβάν...

Ἐκεῖνο ἦταν. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ συνάλλαγμαί μου βορέθηκε ξεωφλημένο!

δ Τσιρῆτος.

ΑΓΚΑΘΙΑ

Ο ΜΠΟΝΤΟΖΗΣ

Τὸν . . . Πρόδρομο τὸν ἔθρεψεν
ἡ κρῖσις τὸν μπακάλη
καὶ στορογγυλὸ τὸν ἔκαμε
ὄψιν σιευτὸ δαμάλι.

✱
✱

Ἐκοψε ἴσρα μὲ οὐρά,
κρυφοπουλῶν ὁ κάλπη
τὰ ξύγκια καὶ τ' ἀλείμματα
γιὰ βούτυρο' ἀπ' τὰς Ἀλλεῖς!

✱
✱

Μὰ τώρα ποῦ τελείωσαν
τὰ βούτυρα ἐν γένει,
τὸ πάχος του κυττάζοντας,
συλλογισμένος μένει.

✱
✱

Καὶ λέει: «Πάχος μὰ φορά!
Ὅ' αὐτὴ τὴν κρῖσι ἐπάνω
νὰ τὸ πουλῆς γιὰ βούτυρο
φορημένο ἀπ' τὸ Μιλάνο!»

ΑΓΑΠΗΣ ΚΑ'Υ ΜΟΙ

Στὸ Μπαρ.

— Πίνε, ξεακούηθησε ὁ φίλος μου ὁ ἠθικολόγος. Ἐνώ ὁμως σύ, πρὸ τοῦ ἀλαχροῦ τούτου ποτηρίου, λησμονεῖς τὸν ἀνθρωπισμὸν σου, ἔξω εἰς τὴν θύραν σὲ περιμένει ὁ ἀλκοολισμὸς μὲ τὸς φοβερὰς του, τόσοσν διὰ σέ, ὅσον καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν σου, συνεπίεας. Σὲ περιμένει ἡ δηλητηρίασις τοῦ αἵματος, ὁ καρκίνος, ἡ φθίσις τοῦ λάρυγγος, καί, φοβερὰ, ἀπαισία, ἡ φθίσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ κράσις σου μοιραίως σὲ φέρει.

Κρῶς ἰδρωτὰς μὲ περιέχουσε. Σηκώθηκα καὶ τρικλίζοντας πῆγα νὰ φύγω.

Στὴν πόρτα σταμάτησα. Ἐκεῖ . . . ἐκεῖ ἔξω λοιπὸν μ' ἐπερίμεναν αὐτὰ ὅλα;... Τ' ἄδεια μάτια τους θὰ φωσφορίζαν στὸ σκοτάδι... Μοῦ φαινότανε σὰν ἀράχγες, σὰν πελώριες ἀράχγες, γιὰ τῆς ὁποῖες θὰ ἦμιον ἓνα ἔρημο κουνουπί. Καὶ μὲ περιέμεναν... Τὸ εἶπ' ὁ φίλος μου ὁ ἠθικολόγος. Πῶς θὰ περνοῦσα;

Ἐπειτα σκέφθηκα.

— Τί θές, τί γυρεύεις! εἶπα. Ὅποιος φυλάει τὰ ρούχα του ἔχει τὰ μισά. Μιά καὶ περιμένουν στὴν πόρτα, ἐδῶ πάντα παιὶ ἀσφαλισμένους εἶμαι. Δὲ βγαίνω καθόλου κι' ἄς πάνε νὰ μὲ περιμένουνε.

Καὶ ξαναγύρισα στὸ τραπέζι μου.

II

Ἐνεσ ἄνθρωπος πολιοῦσε λαχεῖα. Μιά μέρα εἶχε 200

ΚΑΛΑΘΟΣ . . . ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Ἐκεῖνη.— Τί εὐτυχία! Πῶς νὰ σὲ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, ποῦ τόσοσν εὐγενῶς ἐδέχθης τὴν χεῖρα μου;

Ἐκεῖνος (γοητευμένος ἀπὸ τὸ ἐξαφνικὸ κομπλιμέντο).— Ἀλήθεια;

Ἐκεῖνη.— Ἀλήθεια, ἄγγελέ μου! θὰ τὴν προσέφερα ὡς τώρα τουλάχιστον σὲ δέκα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἐδέχθη!

φράγκα. Εἶχε κλήρωση τὴ μέρα ἐκεῖνη. Ὁ ἄνθρωπος πῆρε παληὰ μπαλλέτα, τᾶκουψε, τὰ κόλλησε μαζὶ καὶ σχημάτησε τὸν πρῶτον ἀριθμὸ. Τὸν πῆρε τὸν ἔδειξε στοὺς φίλους του

κι' ὅλοι γελοῦσαν χαρούμενοι. Ἐπειτὰ πῆρε τοὺς φίλους τὸν ὁ ἄνθρωπος κι' ἔφαγε τὰ διακόσια τοῦ φράγκα. Τὴν ἄλλη μέρα σὰν ἔμαθαν τὴν ἀλήθεια τὸν εἶπαν πῶς ἦταν τρελλός. Γιατί;

Ξυπνῶ καὶ θέλω νὰ πῶ σὲ κάποιον αὐτὴν τὴν ἱστορία τοῦ μοῦ τριγουρίζει στὸ μυαλό. Θέλω νὰ πῶ σὲ κάποιον πῶς δὲν ἦταν τρελλός αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ τὸν πείσω καὶ νὰ μὲ καταλάβῃ... Εἶμαι μονάχος μου. Μέσα σ' ὄλον αὐτὸν τὸν κόσμον ποῦ μὲ τριγουρίζει κανένα δὲν γνωρίζω. Κανένας δὲ σκοτίζεται γιὰ μένα. Μέσα σ' ὄλον αὐτὸν τὸν κόσμο εἶμαι μονάχος ὅπως εἶμαι καὶ στὴν κάμαρά μου, στὴν ὁποία φοβοῦμαι νὰ ξαναγυρίσω.

Ἄκουμπῶ πάλι τὸ κεφάλι μου στὸ τραπέζι. Ἄς μποροῦσα νὰ τ' ἀκουμπήσω στὸν ὄμο της μιὰ φορὰ ἀκόμα, νὰ τῆς πῶ τὴν ἱστορίαν αὐτήν καὶ νὰ κοιμηθῶ.

Ἔνα χέρι περνάει μέσ' στὰ μαλλιά μου καὶ μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάσω. Θυμῶμαι μιὰν ἱστορία.

III

Ἄ φίλος μου μὲ τράβηξεν ἀπ' τὸ μανίκι καὶ μὲ ξύπνησε.

— Τί τρέχει;

— Ἡ καρδιά μου εἶν' ἐκκλησιὰ τοῦ πόνου! μὲ εἶπε σοβαρά.

Θύμωσα.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό! εἶπα.

Ἄ φίλος μου γέλασε. Γέλασα κι' ἐγὼ καὶ μ' ἐπέρασ' ὁ θυμός. Ἐπειτ' ἀκούμπησ' ἐκεῖνος τὸ κεφάλι του στὸ τραπέζι καὶ σὲ λίγο τὸν ἄκουσα νὰ ροχαλίξῃ. Ἄκούμπησα κι' ἐγὼ τὸ κεφάλι μου στὸ τραπέζι καὶ σὲ λίγο δὲν τὸν ἄκουα πιά νὰ ροχαλίξῃ.

Γιάννης Μούσκεμας.

ΟΨΙΜΕΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

Ἡ σύζυγος.— Δὲν ξέρεις, ἀνδρούλη μου, πόση ἀνακούφισι βρίσκω, ὅταν εἶμαι στὴν ἀγκαλιά σου; αἰσθάνομαι ἕνα μεγάλο βάρος νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου....

Ἄ σύζυγος (συμπληρώνων).— καὶ νὰ πέφτῃ στὰ γόνατά μου!

Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ

(Στὸ σπίτι τῆς Λεωνώρας. Ἡ Λεωνώρα μὲ τὴ Βασώ, κουβεντιά-
ζουν στὴ σάλλα).

Λεον.— Ἔτσι πού λές, κόνα Βασώ μου, σήμερα ὁ κό-
σμος ἄλλαξε καὶ πρέπει κανεὶς νὰ φέρονται σύμφωνα μὲ
τῆς περιστάσεις. Ἐρεῖς, ὁ πατέρας μου εἶτανε ἀπὸ πολὺ με-
γάλη φαμίλια. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πῶς βατοῦσε ἀπὸ κόνη-
τες. Νὰ μὴ βαρεθῶ, νὰ σοῦ βγάλω γράμματα μὲ κάτι
βούλες καὶ κορῶνες! Κι' ὄλο ἀπὸ μεγάλοι ἀνδρῶποι. Μὰ
δὲ βαρεῖσαι; ποὺς τὰ ἐκτιμᾷ τὸ σήμεραν; Καὶ ἡ μαμὰ
τὸ ἴδιο. Σοῦ λένε, σὰν ἔμπαινε στὸ χορὸ, τί πασσάδες, τί
κονσόλοι! δὲν ἔφτανε ποὺς νὰ τὴν πρωτοτσιριμονιάρη.
Ποῦ τὰδανε στὰ ματιά τους αὐτὰ οἱ τωρινές;!

Βασώ.— Παράξενο μοῦ φαίνεται, καλέ τῆ μητέρα σου—
Θεὸς σχωρέστηνε!— τὴν ἤξερα ἄγια καὶ καλὴ γυναῖκα, μὰ
ἀπὸ μεγάλους πού λές... Δὲν εἶτανε κόρη τοῦ Σταύρου τοῦ
Κωλαρά πού λέγανε, πού τὸν θυμοῦμαι ἀπὸ παιδι πῶς
πουλοῦσε χαλβάδες καὶ λουκούμα;

Λεον. (ξεροκαταπίνοντας).— Ὅχι δὰ χαλβάδες... Εἶτανε,
ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ζαχαροπλαστεῖα... καλὴ ὥρα νάχομε σὰν
τοῦ Σωτηριᾶδη.

Βασώ. (τὴν κόβει).— Καλὲ χαλβάδες! εἶχε καὶ μὲ τὰ
φυστίκια πού τὸν ἔκανε ὁ ἴδιος καὶ τὸν παινεύοντανε. Τότες
δὰ εἶχα καὶ δόντια καὶ πήγαινα συχνὰ πυκνά. Ὡς γιὰ τὸ
συγχωρεμένο τὸν μπαμπᾶ σου, τίμιος καὶ καλὸς νοικοκύρης.
Τὸ ἀχάριστό του ὡς καὶ ἀλιχάνι πουλοῦσε πού πήγαινα κι'
ἔπερνα γιὰ τὴν σάτσα μου τὴ Μοσχούλα.— Θεὸς σχωρέ-
στηνε!

Λεον. (στενοχωρημένη).— Ὅχι δὰ καὶ σύ! Μπὰς λές γιὰ
ἄλλους; Ὁ πατέρας ἐλεγότανε Νίκος Σακατόπουλος.

Βασώ (χαμογελώντας).— Μπορεῖ, μὰ ἐγὼ τὸν θυμοῦμαι
καλὰ καὶ τὸν ἔλεγε Νικολῆ Σακάτη.

Λεον.— Μὰ πῶς ἔλαχε νὰ τοὺς ἔξερες;

Βασώ.— Ἄκου γην τώρα! Μὲς' στὴν Πόλι γέννημα
θρέμμα καὶ νὰ μὴ γνωρίζουμαστε!

Λεον.— Ἄς εἶναι... (ἀλλάζοντας θέμα). Πῶς τὰ πάτε
ἀπὸ δοῦλες; Ἐμεῖς τί τριβᾶμε! Ἡ καινούρια μας ἡ μα-
γέρισσα, καλὲ οὔτε ἓνα παγωτό δὲν ἔχει νὰ μᾶς κἀνη.

Βασώ.— Μὴ χειρότερα! χειμωνιάτικα παγωτό;

Λεον.— Ἄ! ἔμεῖς στὸ σπίτι τὰ συνηθούμε πιότερο τώρα
παρὰ τὸ καλοκαίρι. Προχτές μοῦκανε κάτι ραβιόλια! μὰ δὲν
ἄξιζαν τίποτε. Καὶ νὰ θέλῃ καὶ εἰκοσιῆξη λίρες! Τριάντα
νὰ δώσω, μὰ ν' ἀξίξῃ. Κι' ἐκεῖνος ὁ δικός μου ἔτσι παρό-
ξενος στὸ φαγί του!... Τὰ ἴδια κι' ἡ κόρη μου. Τὴν ἔχο-
με ἔξερετε μαθημένη ὄλο μὲ ἀλαφρὰ φαγιά... Ἔτσι νὰ διῆ
τὴν κρέμια νὰ μὴν εἶναι καλὸ φορμαρισμένη, μοῦ σηκώ-
νεται ἀπὸ τὸ τραπέζι χωρὶς γλύκισμα. Ἄμ' ἡ ἄλλη ἡ δοῦ-
λα πού μᾶς φέρνανε χτές; Δεκοσὶτῶ ἀκατέβατες μὲ τὰ ρου-
χὰ της καὶ τὸ τόπι της τὸ πανί. Ἐνα ζῶ, πού δὲν ἔχει
νὰ φερθῆ. Ἐνας πρόξενος νὰ μᾶς ἔρθῃ, πού δὲ μᾶς ἀπο-
λείπουνε, δὲ θὰ ἔχει νὰ σερβίρῃ. Καλὲ εἶπα τοῦ δικοῦ μου
νὰ φέρουμε μιὰ ἀπὸ τὰ Παρίσια...

Βασώ (σηκώνεται νὰ φύγῃ).— Ἐχεις δίκαιο, γιὰτι ἀπὸ
τὰ Παρίσια οὔλα τὰ πράματα ἐρχονται καλὰ. Σὲ χαιρετῶ,
γιὰτι, ἀκοῦς; χτυπᾷ ἡ καμπάνα μεσημέρι.

Λεον.— Καλὲ, κάτσε νὰ σὲ διῆ καὶ ὁ δικός μου.

(Ἡ ἐξώπορτα χτυπᾷ. Ἡ καινούρια δοῦλα τρέχει κι' ἀ-
νοίγει. Κάτι τῆς λέγει ἓνα παιδι καὶ φεύγει).

Λεον. (φωνάζει).— Ποὺς εἶναι Μάρω;

Μάρω.— Ἐνα παιδι καὶ μοῦπε πῶς ὁ τσελεπὶς δὲ θᾶρ-
θῇ τὸ μεσημέρι.

Λεον.— Οὐφ κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ! Κανένας πρόξενος πάλι θὰ μὸν τὸν ξελόγιασε...

Μάρω.— Καλὲ κυρία, μὴν τρομάζετε καὶ δὲν τὸν πᾶνε στὸ προξενεῖο. Μοῦπε τὸ παιδὶ πῶς παστρεύουνε τὰ τοβάνια τοῦ μαγαζιου καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ρθῆ. Μήνυσε νὰ τοῦ στείλωμε φασουλάδα κι' ἓνα κόκκινο κρομμύδι ποῦ τ' ἀρέσει...

Λεον. (θυμωμένη)— Καλά, πήγαινε μέσα...

Μάρω.— Μά... μοῦπε ἡ θεία σας νὰ σᾶς πῶ πῶς... τὰ φασουλία εἶναι κακόψητα καὶ θὰ περάσομε μὲ ραδήκια καὶ ρέγγες ποῦ περιστέφανε ἀπὸ χτέες.

Λεον. (τρέμοντας ἀπὸ σύγχισι).— Ξεκουμπήσου, βρωμα! Ἐδῶ τὰ λένε αὐτά;

Βασώ.— Ἄντιό, Λεωνώρα! φεύγω, μὴ σᾶς χασομερῶ καί... κρυνεὶ καὶ τὸ φαγὶ σας!

Γερλήσιος.

ΤΣΙΜΠΗΜΑΤΙΕΣ

Ἡ καλὴ μουσική.

- Κυρία, εἶμαι κουρδιστὴς πιάνον καὶ ἔρχομαι γιὰ τὸ πιάνο σας.
- Μὰ ἐγὼ δὲ σᾶς ζήτησα.
- Ναι, ἀλλὰ μ' ἔστειλεν ὁ γείτονάς σας !

***

Καί' μὲ τὰ δύο.

Ἐνεπιφύως (ἀπένταρος). Ἄγαπήτέ μου θεῖε, ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ μὲ τὴν καρδιά γεμάτη...

Ἐθεῖος (ποῦ κατάλαβε).— Καί' μὲ τὸν πορτομονὲ ἄδειο !

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΜΟΔΑ... Τ' ΕΙΝ' Η ΓΥΜΝΑ !

— Τί, ἔτσι γυμνὴ θὰ βγῆς ἔξω ;

— Ὅχι, καλέ' θὰ βάλω ἀκόμη τὸ καπέλλο μου !

Ἡ ἀπαγωγή

Ἦταν καιρὸς ποῦ ὁ μικρὸς Ἀνανιάδης, πρωτοετῆς φοιτητῆς τῆς Ἱατρικῆς εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, ἀγαποῦσε τὴν εὐμορφὴν γειτονοποῦλα Περσεφόνη. Ὁλὴ ἡ θέρη τῆς εἰκοσαετοῦς ἡλικίας του ἔκαιε καθημερινῶς τὴν καρδίαν του σὺν δαδί εἰς τὸν βωμὸν ἑνὸς φλογερωτάτου ἔρωτος. Εἶχε παύσῃ πλέον νὰ μελετᾷ, ἔπαισε νὰ συναναστρέφεται τοὺς φίλους του, μόνος δὲ καὶ ἔρημος θεάσθη πολλὰς φορὰς νὰ περιδιαβάξῃ στὴν ἀκρογιαλιά, συνομιλῶν μὲ τὰ κύματα, μὲ τὴν θαλασσίαν αὖραν καὶ μὲ τοὺς γλάρους τοῦ πελάγους. Ἠκολούθει κάποτε τὰς συμβουλὰς ἑνὸς δημοτικοῦ τραγουδιοῦ καὶ ἔστειλε χαιρετίσματα εἰς τὴν φίλην του :

«Με τοῦ ἀέρα τὰ φτερά σὲ στέλνω τὴν καρδιά μου»

Τὰ φτερά ὅμως τοῦ ἀέρα ἦσαν πολὺ ἐλαφρά ἢ ἡ καρδιά τοῦ φίλου μας πολὺ βαρεῖα καὶ τὰ χαιρετίσματα δὲν ἔφθαν ποτὲ εἰς τὸν προορισμὸν των.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἓνα τέρας εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, τὴν φοβερὰν καὶ καρδιοβόρον. Ἐπρεπε νὰ κάμῃ ἀπαγωγὴν ἐρωτικὴν. Τὴν ἀπόφασίν του ταύτην ἐδυνάμωσε καὶ ἓνα γραμματάκι τῆς λατρευτῆς του, τὸ ὁποῖον ἔλαβε μίαν ἐσπέραν μέσον τοῦ μπακαλόγατου τῆς συνοικίας καὶ τὸ ὁποῖον ἔλεγε :

Νίκο μου,

Ὁ πατέρας ἔπαισε ἓνα γραμματάκι δικό σου καὶ μ' ἔδειξε μὲ τὸ μαστοῦνι. Μοῦ εἶπε δὲ ὅτι θὰ κάμῃ τὸ ἴδιο καὶ γὰρ σένα.

Σὲ φιλοῦ

Ἡ Περσεφόνη σου

— Τί ; ὁ παλιόγερος ἐκεῖνος θὰ ἐτολμοῦσε νὰ σηκώσῃ

τὸ μαστοῦνι καὶ ἐναντίον ἑνὸς φοιτητοῦ τῆς Ἱατρικῆς ; Τώρα θὰ ἴδῃ.

Καὶ ὁ Νίκος Ἀνανιάδης ἐτράβηξε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως, διήλθε μερικὰς ὑπόπτους συνοικίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἓνα λαϊκὸν καπηλειὸ μὲ τὴν ἠρωϊκὴν ἐπιγραφήν :

«Ἡ γενεά Γουρζῶνα.»

Ὁ κάπηλος, γέρος λαθρέμπορος ἐφησυχάζων νῦν, ἐτηγάνιζε σὲ μίαν ἄκρη διάφορα μεζελίκια.

Ἦ Π Νίκος τὸν ἐπλησίασε.

— Καλημέρα, κύρ Μικῆκο.

— Καλὸ στὸ παιδί μου. Κάτι στὸ μαχαλὰ μας σήμερα ;

Ὁ ἐρωτοχτυπημένος ἐκύτταξε γύρω-γύρω καὶ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο ποῦ νὰ τὸ λέγῃ ἡ καρδιά του. Θὰ κάνω μιά νυχτερινὴ κοῦρσα καὶ τὸν χρειάζομαι νὰ μὲ βοηθήσῃ. Θὰ βγῇ στὰ καλά...

Καὶ ὁ Νίκος Ἀνανιάδης, πρωτοετῆς φοιτητῆς τῆς Ἱατρικῆς, βασιζόμενος εἰς τὸ γενναῖο χαριζιλιῆκι ποῦ τοῦδινεν ὁ πατέρας του, ἔτριψεν ἐπανειλημμένως καὶ χαρακτηριστικῶτα τὸν ἀντίχειρα ἐπὶ τοῦ λιχανοῦ.

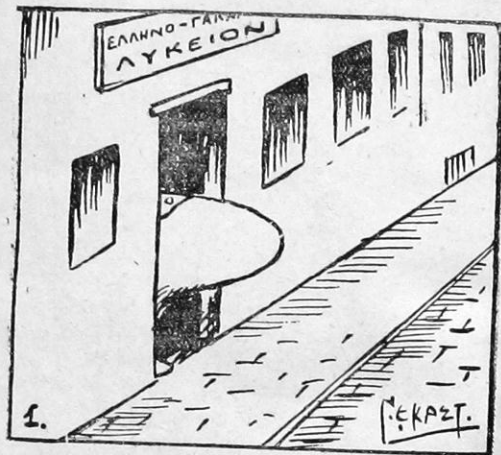
Ὁ κάπηλος δὲν ἐπερίμενε περισσοτέρας ἐξηγήσεις. Ἀφῆκε γιὰ μιά στιγμὴ τὸ τηγάνι, ἐβγήκε ἔξω καὶ ὕστερα ἀπὸ ἄλλο ἐγύριζε πάλι στὸ καπηλεῖο συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα ὑποκείμενον ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ.

Ὁ νεοελθὼν ἔκανε τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου ποῦ «τὸ λέγει ἡ καρδιά του». Τὰ μυστικά του μάλιστα, ἀγρίως στριμμένα πρὸς τὰ ἐπάνω, ἔκαμνον καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν.

— Ἔνας τέτοιος μοῦ χρειάζεται ! ἐσκέφθη χαρούμενος ὁ Νίκος.

— Ἔχεις κανένα νὰ γδάρουμε; Ἠρώτησεν ἀντὶ ἄλλου προ-

ΣΧΟΛΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ κλείσιμον τῶν σχολῶν τῶν ἐχθρικών μας Κρατῶν,
ὠφέλησε τὰς ἡμετέρας.

λόγου ὁ νεοεισελθὼν, στριφογυρίζων ἀγριωπὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντὸς τῶν κογχῶν των καὶ θέτων ἐπιδεικτικῶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν ὀσφύν.

Ὁ Νίκος ἦτο γεμάτος ἀπὸ χαράν.

— Naί, κάτι ἤθελα νὰ σοῦ πῶ!

Καὶ τὸν παρέσυρε μέχρι τῆς πλησίον ἐκεῖ τραπέζης, ὅπου τοῦ ἐξεμυστηρεῦθη τὸ σχέδιον.

— Θὰ κλέψω ἀπόψε ἓνα κορίτσι! (Ὁ ἄλλος ἔκαμε μίαν κίνησιν σὰν νὰ ἔλεγεν ὅτι γιὰ τέτοιες δουλιές ἦτο εἰς τὸ στοιχεῖόν του). Τὸ ἀμάξι θὰ περιμένε ἐκεῖ κοντά. Αὐτὸς θὰ ἐβροντοῦσε τὴν πόρτα τοῦ πενθεροῦ. Ἄν ἔβγαινε ἡ λεγά-

Ὁ μεταρρυθμιστὴς τοῦ Ζωγραφείου κ. Σάγκας

— «Οἱ μαθηταὶ ὀφείλουσι νὰ προσέρχονται εἰς τὴν σχολὴν κεκαρμένοι ἐν χαρῶν.»

μενη αὐτὸς θὰ τὴν κατάφερνε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ ἐτελείωνεν ἦσυχα ἦσυχα. Ἄν ὅμως ἐβγαίνειν ὁ πενθερὸς καὶ τοῦ ἐρρίχνετο θὰ ἔτρεχνε ὁ ἄλλος νὰ τὸν γλυτώσῃ.

— Αὐτὸ εἶναι ὄλο ; ἠρώτησεν ὁ παλληκαρῆς περιφρονητικῶς. Μὴ σὲ μέλλει.

Καὶ κτυπῶν τὴν πυγμὴν τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης :

— Θὲς νὰ σπάσω καὶ κανένα παγίδι τοῦ γέροντος ;

Ἄν Νίκος μὲν κατέπνιγε τὴν χαρὰν του.

— Ὅχι, καίμηνε. Πεθερὸς μου εἶνε. Αὐριο-μεθαῦριο δὲν ξέρεις τί γίνεται!..

Μετά τὰς ἐντίμους αὐτὰς συμφωνίας ὁ Νίκος Ἀνανιάδης ὄρισε τὴν ὥραν τοῦ κινήματος, ἔσκασε σαράντα γρόσια εἰς τὸ χεῖρ τοῦ παλληκαρᾶ, ὡς προκαταβολὴν, καὶ ἀνεχώρησε γεμάτος ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ὄνειρα.

Ἄπισθὲν τοῦ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ παλληκαρᾶ.

— Μάστορ-Μιμῆκο, γέμισε ἕνα πενηνταράκι!..

Τὴν ἰδίαν νύκτα περὶ τὴν ἑκτὴν ἑσπερινὴν ὥραν δύο σκιά ἔκαμον τὴν ἐμφανίσιν των εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου καὶ τὸ σπῆτι τῆς Περοσφόνης.

Ἡ μία ἐστῆθη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου ὀπίσω ἀπὸ τὴν γωνίαν—ἦτο ὁ παλληκαρᾶς.

Ἡ ἄλλη ἐπλησίασεν ἀφορτίβως πρὸς μίαν θύραν—ἦτο ὁ φοιτητής. Ὀλίγον παρέκει ἐστάθμευε ἄμαξα, ἠποία θὰ παρελάμβανε τὸ ἔρωτικὸν ζευγὸς καὶ θὰ ἔφευγε ἀπὸ ρυτίδος. Εἰς τὸν δρόμον ἐκείνον δὲν εὐρίσκειτο ψυχὴ. Παντοῦ ἦσυχια καὶ σιωπὴ. Τὸ πᾶν ἐφαίνετο βοηθοῦν τὸ τολμηρὸν σχέδιον τοῦ νεαροῦ ἐρωτιδέως...

Μακρόθεν τὸ ὠρολόγιον τοῦ ἀγ. Κωνσταντίνου ἀντήχησε μίαν ὥραν. Κατόπιν δύο, τρεῖς μέχρι πᾶν δέκα. Ὁ ἐρωτοκτυπημένος ἐμέτρησε μέχρι ἐνὸς τοῦς ἡχους ἐκείνους καὶ ὡς νὰ ἀνέμενε ἀπ' ἐκεῖ τὸ σύνθημα ἐπλησίασε πρὸς τὴν

θύραν περισσότερον, ὑψίωσε τὸ ρόπτρον καὶ ἐκτύπησε ζωηρὰ καὶ ἀποφασιστικά.

Κατ' ἀρχὰς οἱ δὲς θύρουβος ἀπήντησεν εἰς τὰ ἀλλεπάλληλα ἐκεῖνα κτυπήματα. Μετ' ὀλίγον ὅμως τὸ παράθυρον τοῦ δευτέρου πατώματος ἦνοιξε ἀθορύβως καὶ μία φωνὴ νεαρά, χρυσταλλίνη, γοητεύουσα, ἀντήχησεν εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

— Ποῖος εἶναι ;

— Σιγά, Περοσφόνη, εἶμαι ἐγώ. Κατέβα' σὲ περιμένω νὰ σοῦ πῶ καὶ τι.

Ἡ κόρη δὲν ἀπήντησεν. Ἄλλ' ἐφάνη ἀμέσως ὀπισθοχωρήσασα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας τόσον ἀποτόμως, ὥστε καὶ εἰς τὸν νέον ἔκαμε ἐντύπωσιν τὸ ὅτι ἡ κόρη ἄνευ οὐδενὸς ἐνδοιασμοῦ ἔσπευσε νὰ ἀφήσῃ τὸ παράθυρον καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν αὐλὴν ὅπως τοῦ ἀνοίξῃ.

Καὶ περιέμενε μὲ λαχτάρα...

Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα τὴν φέρουσαν πρὸς τὸ ἰσόγειον καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν αὐλὴν. Βήματα ὅμως χονδρὰ, βαρῆα καὶ δυσανάλογα πρὸς τὸ μικροκαμωμένον ποδαρὰκι τῆς Περοσφόνης, τὸ ὅποιον ὀλόκληρον ἦτο μὴ μοικυαία. Κατόπιν τὰ βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐπλησίασαν τὴν πόρταν.

Ὁ Ἀνανιάδης ἔσκυψε καὶ ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν κλειδούρπα. Δὲν εἶδε ὅμως τίποτε.

— Κάλὰ ἔκαμε καὶ δὲν ἐπῆρε φῶς μαζί της! ἐσκέφθη ὁ Ἀνανιάδης· εἶναι ἔξυπνο κορίτσι.

Μὲ καρδιοκτύπι τῶρα ἤκουσε τὸν σύρτην ἀποσυρόμενον. Μετά τὴν δευτερόλεπτα ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ.

Ἦνοιξε καὶ ὁ Ἀνανιάδης τὰς ἀγκάλας διὰ νὰ περιλάβῃ μέσα εἰς αὐτὰς τὸ τρυφερὸν τῆς λατρευτῆς του σῶμα.

Ἄλλ' ὦ τῆς ἀπροσδοκίτου καταστροφῆς! Ἄντι τοῦ δεισιδαιμονοῦς ἐναγκαλισμοῦ, ἕνα χεῖρ βαρὺ, χονδρὸν καὶ βιά-

ναυσον ἠσθάνθη νὰ τὸν ἀδράχνη ἀπὸ τὸν σβέρον. Συγχρόνως μία σκιὰ λευκοφόρα—ἦταν ὁ πατέρας μὲ τὸ ἐσώ-
βρακο— τὸν ἐπῆρε σβάρνα καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κτυπᾷ με-
θοδικὰ μὲ ἓνα χονδρόξυλο.

Ἡ τραγωδία διεξήγετο σιωπηρὰ καὶ θὰ ἐξηκολούθει τοι-
αυτὴ μέχρι πρωίας ἴσως, ἂν μὴ ὁ Ἄνανιάδης ἐνθυμούμενος
τὸν σύνθημα ἐφώνησε:

— Ἄπάνω τὸ!

Ἡ σκιὰ τοῦ παλληκαρῶ ἀπεσπᾶσθη τότε ἐκ τῆς γωνίας
καὶ ἐτλησίασε μὲ μυρίας προφυλάξεις πρὸς τὸ οἰκτρὸν
σύμπλεγμα πενθεροῦ καὶ γαμβροῦ, ὅπερ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐφαί-
νετο διαγραφῶν φανταστικὰ σχήματα.

Ἄλλ' ὁ γέρον ἀντελήφθη αὐτὸν ἐπερχόμενον. Μὲ μίαν
σοβαρότητα ἀσυνήθη διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ὕψωσε τὸ ξύλον
—εἶδος κοπάνου—καὶ τὸ κατέφερε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ
παλληκαρῶ, μόλις οὗτος ἐπλησίασε, χωρὶς ὅμως ν' ἀφίσση καὶ
τὸν σβέρον τοῦ μικροῦ τολμητῆ.

Ἄλλ' ὁ ἄλλος εἶχε τραπῆ εἰς τρικυμῶδη φυγὴν. Ὁρμη-
σεν ἀκάθεκτος πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου κα' ἐξηφανί-
σθη φεύγων μὲ ἀσύλληπτον ταχύτητα...

Κατόπιν τούτου ὁ γέρον εὔρε καιρὸν καὶ ἔδειρεν ἐν ἀ-
νέσι τὸν ἄλλον. Ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἐντὸς τῆς νυκτὸς ἠκού-
οντο τὰ ρυθμικὰ κτυπήματα τοῦ ξύλου, ἐνῶ ἡ Περσεφόνη
ἐξεληθοῦσα εἰς τὸ παράθυρον καὶ βλέπουσα τὸ δράμα ἐξέ-
βαλλε κραυγὰς σφαζομένου πετεινοῦ...

Τὴν ἐπομένην ὁ Ἄνανιάδης πλήρης ἀκόμη συγκινήσεως
ἐκ τῶν σκηνῶν τῆς νυκτὸς, κατηυθύνθη εἰς τὸ καπηλεῖον
τοῦ Μαστρο-Μιμήκου. Ἀμέσως ἤρχισεν οἰκτρὰ παρά-
πονα.

—Τί παλῆάνθρωπος ἦταν αὐτὸς ποῦ μ' ἐσύσησες! Στὴν
πεῖο καλὴ στιγμή τὸ ἔκοψε λάσπη! Εὐτυχῶς ὅμως ποῦ
ἔκαμα τὸ γέρο καλά...

Ὁ Μαστρο-Μιμήκος ἐστενοχωρήθη πολὺ μαθὼν τὴν δει-
λίαν τοῦ συντρόφου του. Αἰφνιδίως ὅμως, ὡς νὰ ἐνε-
πνεύσθη ἠρώτησε:

— Δὲν μοῦ λές, τοῦ ἔδωκες μπροστὰ παράδες;

— Naί, τοῦ ἐμέτρησα γιὰ κατάρο σαράντα γρόσια.

— Αὐτὸ εἶνε! ἐφώνησε ὁ Μαστρο-Μιμήκος καὶ ἐκτί-
πησε τὴν μία χεῖρα ἐπὶ τῆς ἄλλης.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἄνανιάδης τὸν ἔβλεπε περιέργως.

— Ἐφυγε, παιδί μου, ὅλος διόλου ἀπὸ τὴν ἰδέα μου νὰ
σοῦ πῶ νὰ μὴν τοῦ δώσης παράδες. Ὁ Κόκκος τὸ Ψιχου-
λο εἶται σκυλλὶ μονάχο ἅμα εἶναι νηστικός. Ἐφαγε ὅμως;
Παίει ἐχάθηκε! Δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ δώκης μπροστὰ παρᾶδες,
δὲν ἔπρεπε.

Καὶ ὁ Μαστρο-Μιμήκος ἀφοῦ ἐκτίπησε καὶ πάλιν ἐν ἀ-
πελπισίᾳ τὰ χεῖρα, ἐπλησίασε τὴν θερμάστρα καὶ ἤρχισε
νὰ τιγανίζει τζιγεράκια ἀργήσια....

ΑΓΚΑΘΙΑ

Σὲ μὲ ψυχόπονη.

Στὸν κάθε σου τὸν ἐραστὴ
ἀπὸ μὲ τριχ' ἂν δίνης,
ὅπῃ φέβος φαλακροῖ
σὲ λίγο ν' ἀπομείνης!

Ἡ ἀκριβία τῆς ζωῆς.

Τὸ κρέας παρακρίβησε κα' ἡ φτώχεια ὅπως μᾶς δέρονει
στὰ χόρτα ὄλοι τὸ ριζαμε, κρέας κανεὶς δὲν παίρνει.
Καὶ μὲ παχειὰ μεσοκόπη μὲ μάγουλα θερμεμένα
πιθύριξε: «Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν παίρνουνε κα' ἐμένα;»

ΚΑΡΔΙΑ ΥΠΟ ΡΑΣΟΝ

Τὸν ἐγνώρισα στὴν Σμύρνη. Ἦτο ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς καὶ τοὺς πιὸ ἅγιους παπάδες τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Ἔτσι τοὺλάχιστον νόμιζαν ὅλοι. Ποιὸς διάβολος ὁμως ἔχωσε τελευταίως τὴν οὐρά του στὴν χριστιανικὴ τὸν καρδιά καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ξαναμωραθῆ δὲν τὸ ξεύρω.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, πενήντα ἔτος περίπου, ἔμπλεξε στὰ ζωγραφιστὰ φρονιά μιάς παντρεμένης Σμυρνιαῖς καὶ ξετρελλάθηκε. Γνήσιος Ὀλλανδός, τὴν ἀγάπη του πρὸς τὰς Κάτω Χώρας τὴν ἀπέδειξε περιτρώως στὴν πρώτη συνέντευξι ποῦ τοῦ παρεχώρησεν ἡ Σμυρνιαὶ στὰ ἰδιαιτέρα δώματά της. Ἀπὸ τότε ὁ père Jean ἔπασε σὲ τρομερὴ μελαγχολία καὶ ἀπέφευγε τοὺς κόπους τῆς ὑπηρεσίας, ἀφισιωθεὶς ψυχῆ τε καὶ σώματι εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Σμυρνιαῖς.

Τὸ πρῶγμα τὸ ἐμυρίσθη ἀκορετὰ ἐνωρίς ὁ Μὸν-Σενιόρος, ὅστις καὶ προέβη ἀμέσως εἰς δομιμντάτας ἐπιπλήξεις, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ père Jean μίαν ὥραϊαν προίαν, καθ' ἣν... (τώρα μετ' ὃν πόλεμον μποροῦν νὰ λείψουν οἱ ρωμάντζες)...ἐγκατεστάθη εἰς τὸ σπῆτι τῆς Σμυρνιαῖς, ἀφοῦ προηγουμένως ἐφρόντισε νὰ ἔξαποστείλῃ τὸν εὐτυχῆ σύζυγον εἰς τὸν Κερσότιον.

Τὴν ἐπομένῃν ὁ ταχυδρομικὸς διανομὲς παρέδιδεν εἰς τὸν Μὸν-Σενιόρον ἓνα κολλ' ποστάλ. Ὅταν τὸ ἦνοιξεν ὁ Μὸν-Σενιόρος, ἤρθε...τὰ ῥάσα τοῦ père Jean.

Σ' ἔσαν Ἀρχιμανδρίτη.

Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον πηγαίνει ὁ φτωχὸς καὶ λέει τοὺς ἐνορτίτας του τὰ λόγια τὰ γραμμένα :
 « Ἀφετε τὰ παιδιὰ σας . . . τὰ κοριτσάκια πρὸ παντὸς νὰ ἔρχονται σ' ἐμένα ! »

“ΕΝΩΣΙΣ”, ΚΑΙ “ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΦΟΙΝΙΣ”, ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Ἔδρα τῆς Ἐταιρείας καὶ Γενικὴ Διεύθυνσις

EN PARISIΩIS, 59, ΟΔΟΣ ARCADE

Ἐταιρ. Κεφάλ. καὶ ἀποθεματικὰ φρ. 24.000.000
Ἀσφάλεια ἐν ἰσχύϊ 130.000.000

ΤΡΑΠΕΖΙΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ :

Τράπεζα τῆς Γαλλίας, Λαωνικὴ Πιστώσις, Ὀθωμανικὴ Ἀυτοκρατορικὴ Τράπεζα, Τράπεζα τῆς Θεσσαλονικίης, Προξοφιλικὴ Τράπεζα Παρισίαν, Ἰσπανικὴ Τράπεζα Πιστώσεως Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.

Διευθύνσις διὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Ἀυτοκρατορίαν

Ὁμὲρ Ἀμπιτ Χάν, Γαλατᾶ — Κων/πολις

Διευθυντῆς

Βοηθὸς Διευθυντῆς

Γεώργ. Δ. Σταυρίδης

Ἀρχίων Σταυρίδης

Προσόντα

τῆς ΕΝΩΣΕΩΣ καὶ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ :

Ἀσφάλιστα μετριώτατα. Ὅροι οἱ πλέον ἐλευθέριοι Ἑλλησικῆς ἐνοχλητικῶν διατυπώσεων.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

Χειρουργὸς τῶν Ἐθνικῶν Νοσοκομείων

ΔΕΧΕΤΑΙ

Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευήν 2-5 μ.μ. εἰς τὸ φαρμακεῖον Νικοπίθη, Γαλατᾶ, Γεννη-Γιὸλ Ἄρ. 11 (δίπλα στὸ Co-opérative) καὶ 5-7 μ.μ. ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Rue Rodolphe No. 23, Appart. No. 1.

Στομάχι, ἔντερα — ΜΑΜΜΕΛΗΣ

Γ. ΕΓΓΛΕΖΑΚΗΣ, ὁδοντοίατρος.

Πέραν, ἀπαρτεμέν Κουλούθου, ἀπέναντι τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου

— “**ΑΝΩ·ΚΑΤΩ,**” —

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΤΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ - ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

‘Εκδίδεται καθ’ ἑβδομάδα.

Ἡ συνδρομὴ εἶναι 30 Γρόσια διὰ τὴν Πόλιν
40 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ 10 φράγκα διὰ τὸ Ἐξωτερικόν

Τὸ φύλλον 20 παράδες

✱ ✱

ΓΡΑΦΕΙΑ

— Galata, Rue Camondo, Youssoufian han, № 8. —

ΚΗΠΙΟΣ ΤΑΞΕΙΜΙΟΥ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Καθ’ ἑκάστην ἀπογευματινὰ εἰς τὰς 2 1/2 καὶ 5.

Ἐσπερινὴ ὥρα 9 μ.μ.

Τὰς Κυριακὰς ἀπογευματινὰ ἀπὸ 1 1/2—7 μ.μ.

Ἀπογευματινὰ γρ. 2.—Ἐσπερινὰ γρ. 1.

Γιαούρτι — ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ

ΕΜΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ

ἐμποροκρατῆς πρώτης τάξεως.

Σταμπούλ, Νέβσεχιρ χάν

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ “ΕΜΠΡΟΣ,”

Ι. Α. Ἀλευροπούλου καὶ Κ. Γ. Μακρίδου

Γαλατῆ, Περσεμπέ Παζάρ, ἀρ. 37. — Κωνσταντινούπολις

Ἐκτυποῦνται βιβλία, περιοδικὰ, ἑφημερίδες, ἐκθέσεις, λογοδοσίαι, ἀγγελτήρια, ἐπιστολόχαρτα, φάκελλοι, ἐπισκεπτήρια καὶ ἐν γένει πᾶσαι αἱ ἐργασίαι τῆς τυπογραφίας μὲ ἐκτέλεσιν ἐπιμελεστάτην καὶ τιμὰς εὐθηνότατας.

Γίνονται δεκταὶ παραγγέλαι καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ